PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 12. jūlijā *

Lieta T-253/02

Chafiq Ayadi, kura dzīvesvieta ir Dublinā (Īrija), ko sākotnēji pārstāvēja A. Laijons [*A. Lyon*], H. Millers [*H. Miller*], M. Vilisa-Stjūarte [*M. Willis-Stewart*], *solicitors*, un S. Kokss [*S. Cox*], *barrister*, pēc tam — Laijons, Millers un Kokss,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv M. Vicendzats [*M. Vitsentzatos*] un M. Bišops [*M. Bishop*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja Dž. Kolinss [*J. Collins*], pēc tam — R. Kodvela [*R. Caudwell*], pārstāvji, kam palīdz S. Mūra [*S. Moore*], *barrister*,

un

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Brauns [*C. Brown*] un M. Vailderspins [*M. Wilderspin*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību daļēji atcelt Padomes 2002. gada 27. maija Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, un ar kuru atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 467/2001, ar ko aizliedz eksportēt noteiktas preces un pakalpojumus uz Afganistānu, pastiprina lidojumu aizliegumu un attiecina uz Afganistānas *Taliban* līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu (OV L 139, 9. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un S. Papasavs [*S. Papasavvas*],
sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 25. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu, kas parakstīti 1945. gada 26. jūnijā Sanfrancisko (ASV), 24. panta 1. punktu Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) dalībvalstis "uzliek Drošības padomei galveno atbildību par starptautiskā miera un drošības uzturēšanu un piekrīt, ka, pildot pienākumus, kas izriet no šīs atbildības, Drošības padome darbojas šo valstu vārdā".

2 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 25. pantu "[ANO] dalībvalstis piekrīt saskaņā ar šiem statūtiem pakļauties Drošības padomes lēmumiem un tos pildīt".

3 Atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 41. pantam:

"Drošības padome ir pilnvarota izlemt, kādi pasākumi, kuri nav saistīti ar bruņota spēka lietošanu, jāveic tās lēmumu īstenošanai, un tā var prasīt no organizācijas dalībvalstīm šo pasākumu izpildi. Pasākumi var ietvert pilnīgu vai daļēju ekonomisko sakaru, dzelzceļa, jūras, gaisa, pasta, telegrāfa, radio vai citu saziņas līdzekļu pārtraukšanu, kā arī diplomātisko attiecību pārtraukšanu."

4 Atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 48. panta 2. punktam Drošības padomes lēmumus attiecībā uz starptautiskā miera un drošības uzturēšanu "organizācijas dalībvalstis pilda tieši, kā arī darbodamās attiecīgajās starptautiskajās institūcijās, kuru dalībvalstis tās ir".

5 Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 103. pantu "gadījumā, ja organizācijas dalībvalsts pienākumi saskaņā ar šiem statūtiem izrādīsies pretrunā ar jebkāda cita starptautiska līguma pienākumiem, lielāks spēks ir pienākumiem, kas noteikti šajos statūtos".

6 Atbilstoši LES 11. panta 1. punktam:

"Savienība izstrādā un īsteno kopējo ārpolitiku un drošības politiku, kas aptver visas ārpolitikas un drošības politikas jomas, un tās mērķi ir:

— sargāt Savienības kopējās vērtības, pamatintereses, neatkarību un integritāti saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu principiem;

— visādi stiprināt Savienības drošību;

— saglabāt mieru un stiprināt starptautisko drošību saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu principiem [..]."

7 Saskaņā ar EKL 301. pantu:

"Ja kopēja nostāja vai kopīga rīcība, kas paredzēta saskaņā ar noteikumiem, kuri ietverti Līgumā par Eiropas Savienību un attiecas uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku, paredz Kopienai daļēji vai pilnīgi pārtraukt vai sašaurināt ekonomiskās attiecības ar vienu vai vairākām trešām valstīm, Padome veic vajadzīgos steidzamos pasākumus. Padome pēc Komisijas priekšlikuma pieņem lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu."

8 EKL 60. pants nosaka:

"1. Ja 301. pantā paredzētajos gadījumos izrādās vajadzīga Kopienas rīcība, Padome saskaņā ar 301. pantā paredzēto procedūru var veikt steidzamus pasākumus attiecībā uz kapitāla apriti un maksājumiem, kuri skar attiecīgās trešās valstis.

2. Neskarot 297. pantu un tikmēr, kamēr Padome nav veikusi pasākumus saskaņā ar 1. punktu, dalībvalsts nopietnu politisku iemeslu un steidzamības dēļ var veikt vienpusējus pasākumus pret trešām valstīm attiecībā uz kapitāla apriti un maksājumiem. Komisijai un pārējām dalībvalstīm šos pasākumus noteikti dara zināmus līdz to spēkā stāšanās dienai.

Padome pēc Komisijas priekšlikuma ar kvalificētu balsu vairākumu var nolemt, ka attiecīgai dalībvalstij šādi pasākumi jāgroza vai jāatceļ. Visus šādus Padomes lēmumus Padomes priekšsēdētājs dara zināmus Eiropas Parlamentam."

9 Saskaņā ar EKL 307. panta pirmās daļas noteikumiem:

"Šis Līgums neietekmē tiesības un pienākumus, ko uzliek nolīgumi, kurus pirms 1958. gada 1. janvāra un — attiecībā uz kandidātvalstīm — pirms to pievienošanās dienas viena vai vairākas dalībvalstis, no vienas puses, noslēgušas ar vienu vai vairākām trešām valstīm, no otras puses."

10 Visbeidzot, EKL 308. pants nosaka:

"Ja izrādās, ka Kopienai, lai sasniegtu kādu tās mērķi kopējā tirgus darbībā, jārīkojas, bet šis Līgums nepiešķir vajadzīgās pilnvaras, Padome pēc Komisijas priekšlikuma, apspriedusies ar Eiropas Parlamentu, ar vienprātīgu lēmumu veic attiecīgus pasākumus."

Prāvas priekšvēsture

11 1999. gada 15. oktobrī Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padome (turpmāk tekstā — "Drošības padome") pieņēma Rezolūciju 1267 (1999), ar kuru tā tostarp nosodīja faktu, ka teroristi joprojām tiek uzņemti un apmācīti un ka terora akti tiek sagatavoti Afganistānas teritorijā, apstiprināja savu pārliecību, ka starptautiskā terorisma apspiešana ir būtiska starptautiskā miera un drošības uzturēšanai, un izteica nožēlu, ka *Taliban* turpina sniegt patvērumu Osamam bin Ladenam [*Usama bin Laden*] (lielākajā Kopienas iestāžu pieņemto dokumentu daļā franču versijā viņš tiek saukts par *Oussama ben Laden*) un ļauj viņam kopā ar viņa sabiedrotajiem vadīt teroristu treniņnometņu tīklu teritorijā, kurā viņi atrodas, un izmantot Afganistānu par bāzi starptautisko terorisma operāciju vadīšanai. Šās rezolūcijas 2. punktā Drošības padome pieprasīja, lai *Taliban* nekavējoties nodotu Osamu bin Ladenu kompetentajām iestādēm. Lai nodrošinātu šā pienākuma ievērošanu, Rezolūcijas 1267 (1999) 4. punkta b) apakšpunkts nosaka, ka visām valstīm ir tostarp "jāiesaldē līdzekļi un citi finanšu resursi, kas ir saistīti tostarp ar *Taliban* piederošo vai tieši vai netieši kontrolēto īpašumu vai īpašumu, kurš pieder vai kuru kontrolē jebkurš *Taliban* piederošs vai kontrolēts uzņēmums, ko identificē komiteja, kura izveidota, piemērojot šās rezolūcijas 6. punktu, un jānodrošina, lai nedz attiecīgie līdzekļi vai citi finanšu resursi, nedz arī jebkādi citi līdzekļi vai finanšu resursi, kas tādējādi tikuši

identificēti, netiktu nodoti *Taliban* vai jebkuram *Taliban* piederošam vai tieši vai netieši kontrolētam uzņēmumam un lai netiktu izmantoti tā vajadzībām, neatkarīgi no tā, vai to dara pilsoņi vai arī jebkura persona, kas atrodas tās teritorijā, ja vien Komiteja, izvērtējot katru gadījumu atsevišķi, nav sniegusi šādu atļauju humanitāriem mērķiem".

12 Rezolūcijas 1267 (1999) 6. punktā Drošības padome atbilstoši tās Pagaidu Iekšējā reglamenta 28. pantam nolēma izveidot Drošības padomes Komiteju, kas sastāv no visiem tās dalībniekiem (turpmāk tekstā — "Sankciju komiteja"), kas pilnvarota tostarp nodrošināt to, ka valstis piemēro 4. punktā noteiktos pasākumus, identificēt 4. punktā minētos līdzekļus vai citus finanšu resursus un izvērtēt lūgumu izņēmuma kārtā nepiemērot pasākumus, ko nosaka tas pats 4. punkts.

13 Uzskatot, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu šo rezolūciju, Padome 1999. gada 15. novembrī pieņēma Kopējo nostāju 1999/727/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret *Taliban* (OV L 294, 1. lpp.). Šās kopējās nostājas 2. pants paredz *Taliban* ārzemēs piederošo līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu saskaņā ar Drošības padomes Rezolūcijā 1267 (1999) noteiktajiem nosacījumiem.

14 2000. gada 14. februārī Padome, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, pieņēma Regulu (EK) Nr. 337/2000 par lidojumu aizliegumu un Afganistānas *Taliban* līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu (OV L 43, 1. lpp.).

15 2000. gada 19. decembrī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1333 (2000), pieprasot tostarp, lai *Taliban* izpildītu Rezolūcijas 1267 (1999) noteikumus, it īpaši beidzot piedāvāt patvērumu un mācības starptautiskiem teroristiem un to organizācijām un nododot Osamu bin Ladenu kompetentajām iestādēm viņa

tiesāšanai. Drošības padome it īpaši nolēma pastiprināt lidojumu aizliegumu un līdzekļu iesaldēšanu, ko nosaka Rezolūcija 1267 (1999). Tādējādi Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunkts nosaka, ka visām valstīm ir tostarp "nekavējoties jāiesaldē līdzekļi un citi finanšu aktīvi, kas pieder Osamam bin Ladenam, kā arī viņa sabiedrotajām personām un organizācijām, ko identificē [Sankciju komiteja], ieskaitot organizāciju *Al-Qaida*, un līdzekļi, kas saistīti ar Osamas bin Ladena un viņa sabiedroto vai tieši vai netieši kontrolēto personu un organizāciju īpašumu, un jānodrošina, lai nedz attiecīgie līdzekļi un citi finanšu resursi, nedz arī jebkādi citi līdzekļi vai finanšu resursi netiktu nodoti Osamam bin Ladenam, tā sabiedrotajiem vai jebkurai citai organizācijai, kas tiem pieder vai ko tie tieši vai netieši kontrolē, ieskaitot organizāciju *Al-Qaida*, — neatkarīgi no tā, vai tie ir šīs valsts pilsoņi vai jebkura cita persona, kas atrodas tās teritorijā, un lai tie tieši vai netieši netiktu izmantoti to labā".

16 Šajā pašā tiesību normā Drošības padome, pamatojoties uz informāciju, ko iesniegušas valstis un reģionālās organizācijas, pilnvaroja Sankciju komiteju izveidot aktuālu personu un organizāciju sarakstu, ko minētā komiteja identificējusi kā Osamas bin Ladena sabiedrotos, ieskaitot organizāciju *Al-Qaida*.

17 Rezolūcijas 1333 (2000) 17. punktā Drošības padome lūdza visas dalībvalstis un visas starptautiskās vai reģionālās organizācijas, ieskaitot ANO un specializētās iestādes, stingri ievērot minētās rezolūcijas tiesību normas, neņemot vērā jebkādu starptautiskā līgumā noteiktu tiesību vai pienākumu pastāvēšanu.

18 Rezolūcijas 1333 (2000) 23. punktā Drošības padome nolēma, ka tostarp atbilstoši 8. punktam veicamie pasākumi ir piemērojami divpadsmit mēnešu laikā un ka šā perioda beigās tā noteiks, vai tie ir jāpagarina uz jaunu laika periodu ar tādiem pašiem nosacījumiem.

19 Uzskatot, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu šo rezolūciju, Padome 2001. gada 26. februārī pieņēma Kopējo nostāju 2001/154/KĀDP par papildu ierobežojošajiem pasākumiem pret *Taliban*, ar ko groza Kopējo nostāju 96/746/KĀDP (OV L 57, 1. lpp.). Šās kopējās nostājas 4. pants nosaka:

"Osamas bin Ladena un tā sabiedroto personu un organizāciju, ko identificējusi [Sankciju komiteja], līdzekļi un citi finanšu aktīvi ir jāiesaldē, un nekādi līdzekļi vai citi finanšu resursi nedrīkst tikt nodoti nedz Osamam bin Ladenam, nedz arī tā sabiedrotajām personām un organizācijām, ko identificējusi [Sankciju komiteja] atbilstoši [Rezolūcijas 1333 (2000)] tiesību normām."

20 2001. gada 6. martā, pamatojoties uz EKL 60. un 301. pantu, Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 467/2001, ar ko aizliedz eksportēt noteiktas preces un pakalpojumus uz Afganistānu, pastiprina lidojumu aizliegumu un attiecina uz Afganistānas *Taliban* līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšanu, kā arī atceļ Regulu Nr. 337/2000 (OV L 67, 1. lpp.).

21 Atbilstoši šās regulas preambulas 3. apsvērumam uz Rezolūcijā 1333 (2000) paredzētajiem pasākumiem "ir attiecināms Līgums, un, tostarp lai izvairītos no jebkādas konkurences traucēšanas, ir jāpieņem Kopienas tiesību akti attiecīgo Drošības padomes lēmumu īstenošanai Kopienas teritorijā".

22 Regulas Nr. 467/2001 1. pantā ir definēti jēdzieni "līdzekļi" un "līdzekļu iesaldēšana".

23 Atbilstoši Regulas Nr. 467/2001 2. panta noteikumiem:

"1. Jebkādi līdzekļi un citi finanšu resursi, kas pieder jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, jebkurai organizācijai vai apvienībai, ko norādījusi [Sankciju komiteja] un kas uzskaitīti I pielikumā, ir iesaldējami.

2. Līdzekļi un citi finanšu resursi nedrīkst tieši vai netieši tikt nodoti tām personām vai organizācijām, ko norādījusi Sankciju pret *Taliban* komiteja un kas uzskaitīti I pielikumā, ne arī izmantoti to labā.

3. 1. un 2. punkts nav piemērojams līdzekļiem un citiem finanšu resursiem, attiecībā uz kuriem ar Sankciju pret *Taliban* komitejas atļauju ir pieļauts izņēmums. Šādi izņēmumi var tikt pieļauti ar dalībvalstu kompetento iestāžu, kas uzskaitītas II pielikumā, starpniecību."

24 Atbilstoši Regulas Nr. 467/2001 9. panta 2. punkta noteikumiem "izņēmumi, ko piešķīrusi Sankciju pret *Taliban* komiteja, ir piemērojami visā Kopienā".

25 Regulas Nr. 467/2001 I pielikumā ir personu, organizāciju un apvienību, uz kurām attiecināma 2. panta prasība iesaldēt līdzekļus, saraksts. Saskaņā ar Regulas Nr. 467/2001 10. panta 1. punkta noteikumiem Komisijai ir tiesības grozīt vai papildināt minēto pielikumu, pamatojoties uz Drošības padomes vai Sankciju komitejas lēmumiem.

26 Regulas Nr. 467/2001 II pielikumā ir kompetento valsts iestāžu saraksts, lai piemērotu tostarp 2. panta 3. punktu. Īrijā šīs iestādes ir, pirmkārt, *Central Bank of Ireland, Financial Markets Department* [Īrijas Centrālās bankas Finanšu tirgu departaments] un, otrkārt, *Department of Foreign Affairs, Bilateral Economic Relations Section* [Ārlietu departamenta Divpusējo ekonomisko attiecību nodaļa].

27 2001. gada 8. martā Sankciju komiteja publicēja pirmo personu, organizāciju un apvienību, kurām saskaņā ar Drošības padomes Rezolūcijām 1267 (1999) un 1333 (2000) ir iesaldējami līdzekļi, konsolidēto sarakstu. Kopš tā laika šis saraksts ir vairākkārt grozīts un papildināts. Līdz ar to Komisija atbilstoši Regulas Nr. 467/2001 10. pantam ir pieņēmusi dažādas regulas, ar kurām ticis grozīts vai papildināts minētās regulas I pielikums.

28 2001. gada 19. oktobrī Sankciju komiteja publicēja jaunu pielikumu savam 2001. gada 8. marta sarakstam, ietverot tostarp tā prasītāja vārdu, kurš norādīts kā persona, kas saistīta ar Osamu bin Ladenu, šādā ierakstā:

"Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (A.K.A. Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; A.K.A. Ayadi Chafik, Ben Muhammad; A.K.A. Aiadi, Ben Muhammad; A.K.A. Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Munich, Germany; 129 Park Road, NW8, London, England; 28 Chausse Di Lille, Moscron, Belgium; Darvingasse 1/2/58-60, Vienna, Austria; Tunisia; DOB: 21 January 1963; POB: Safais (Sfax), Tunisia."

29 Tajā pašā dienā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 2062/2001, ar ko trešo reizi groza Regulu Nr. 467/2001 (OV L 277, 25. lpp.). Saskaņā ar šās regulas 1. pantu prasītāja vārds tika pievienots Regulas Nr. 467/2001 I pielikumam šādā ierakstā:

"Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (alias Ayadi Shafiq, Ben Muhammad) (alias Ayadi Chafik, Ben Muhammad) (alias Aiadi, Ben Muhammad) (alias Aiady, Ben

Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Munich, Germany; 129 Park Road, NW8, London, England; 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Belgium; Darvingasse 1/2/58-60, Vienna, Austria; Tunisia; DOB: 21 January 1963; POB: Safais (Sfax), Tunisia."

30 2002. gada 16. janvārī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1390 (2002), kurā noteica pasākumus, kas veicami attiecībā uz Osamu bin Ladenu, organizācijas *Al-Qaida*, kā arī *Taliban* dalībniekiem un citām sabiedrotajām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām. Šīs rezolūcijas 1. un 2. punkts pēc būtības paredz to pasākumu veikšanu, tostarp līdzekļu iesaldēšanu, ko uzliek Rezolūcijas 1267 (1999) 4. punkta b) apakšpunkts un Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunkts. Atbilstoši Rezolūcijas 1390 (2002) 3. punktam Drošības padomei šie pasākumi pēc to veikšanas ir jāpārbauda pēc divpadsmit mēnešiem, kuru beigās tie ir vai nu jāpatur spēkā, vai arī jāuzlabo.

31 Uzskatot, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu šo rezolūciju, Padome 2002. gada 27. maijā pieņēma Kopējo nostāju 2002/402/KĀDP par ierobežojošiem līdzekļiem pret Osamu bin Ladenu, organizācijas *Al-Qaida*, kā arī *Taliban* dalībniekiem un citām sabiedrotajām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām un ar kuru atceļ Kopējās nostājas 96/746, 1999/727, 2001/154 un 2001/771/KĀDP (OV L 139, 4. lpp.). Šīs kopējās nostājas 3. pants tostarp paredz arī turpmāk iesaldēt līdzekļus un citus finanšu īpašumus vai saimnieciskos resursus, kas pieder personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām, kuras ir iekļautas atbilstoši Drošības padomes Rezolūcijām 1267 (1999) un 1333 (2000) Sankciju komitejas izveidotajā sarakstā.

32 2002. gada 27. maijā Padome, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu, pieņēma Regulu (EK) Nr. 881/2002, ar kuru paredz īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, kas saistītas ar Osamu Bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*, un ar kuru atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 467/2001 (OV L 139, 9. lpp., turpmāk tekstā — "apstrīdētā regula").

33 Atbilstoši šās regulas preambulas 4. apsvērumam uz tostarp Drošības padomes Rezolūcijā 1390 (2002) paredzētajiem pasākumiem "attiecas Līgums un, lai novērstu tostarp konkurences traucēšanu, ir jāpieņem Kopienas tiesību akti attiecīgo Drošības padomes lēmumu īstenošanai Kopienas teritorijā".

34 Apstrīdētās regulas 1. pants jēdzienus "līdzekļi" un "līdzekļu iesaldēšana" pēc būtības definē vienādi ar Regulas Nr. 467/2001 1. pantā ietverto definīciju. Turklāt tas nosaka arī to, kas ir jāsaprot ar "ekonomiskiem resursiem".

35 Atbilstoši apstrīdētās regulas 2. pantam:

"1. Iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas pieder Sankciju komitejas norādītajai un I pielikumā minētajai fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai uzņēmumam.

2. [Nekādus] līdzekļus nav [jā]padara tieši vai netieši pieejamus fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai, ko norādījusi Sankciju komiteja un kas minēta I pielikuma sarakstā, [vai] arī pieejamus iepriekš minēto labumam.

3. Saimnieciskos resursus nedara tieši vai netieši pieejamus fiziskai vai juridiskai personai, grupai vai organizācijai, ko norādījusi Sankciju komiteja un kas minēta I pielikuma sarakstā, [vai] pieejamus iepriekš minēto labumam, ja tādējādi tiktu radīta iespēja šai personai, grupai vai organizācijai iegūt līdzekļus, preces vai pakalpojumus."

36 Saskaņā ar apstrīdētās regulas 4. pantu:

"1. Aizliegta apzināta un tīša līdzdalība darbībās, kuru mērķis vai iznākums ir tieši vai netieši apiet 2. pantu vai veicināt darījumus, kas minēti 3. pantā.

2. Visu informāciju par to, ka tiek apieti vai ir bijuši apieti šīs regulas noteikumi, dara zināmu dalībvalstu kompetentajām iestādēm un tieši vai ar šo kompetento iestāžu starpniecību — Komisijai."

37 Atbilstoši apstrīdētās regulas 7. panta 2. punktam "neskarot dalībvalstu tiesības un pienākumus, kas paredzēti Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos, Komisija, lai efektīvi ieviestu šo regulu, uztur visus vajadzīgos sakarus ar Sankciju komiteju."

38 Apstrīdētās regulas I pielikumā ir to personu, organizāciju un grupu saraksts, kuru līdzekļi ir iesaldējami atbilstoši 2. pantam. Šis saraksts ietver tostarp prasītāja vārdu, kas norādīts šādā ierakstā:

"Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (alias Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; alias Ayadi Chafik, Ben Muhammad; alias Aiadi, Ben Muhammad; alias Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Munich, Allemagne; 129 Park Road, London NW8, Angleterre; 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Belgique; Darvingasse 1/2/58-60, Vienne, Autriche; Tunisie né le 21.1.1963 à Safais (Sfax), Tunisie."

39 2002. gada 20. decembrī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1452 (2002), kas paredzēta ar cīņu pret terorismu saistīto pienākumu izpildes atvieglošanai. Šās rezolūcijas 1. punkts paredz noteiktas atkāpes un izņēmumus no līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanas pienākuma, ko uzliek Rezolūcijas 1267 (1999), 1333 (2000) un 1390 (2002) un ko valstis var pieļaut humanitāriem mērķiem ar nosacījumu, ka to apstiprina Sankciju komiteja.

40 2003. gada 17. janvārī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1455 (2003), kas paredzēta, lai uzlabotu to pasākumu īstenošanu, ko nosaka Rezolūcijas 1267 (1999) 4. punkta b) apakšpunkts, Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunkts un Rezolūcijas 1390 (2002) 1. un 2. punkts. Atbilstoši Rezolūcijas 1455 (2003) 2. punktam šie pasākumi ir jāuzlabo no jauna pēc divpadsmit mēnešiem vai vajadzības gadījumā — pirms tam.

41 Uzskatot, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu Drošības padomes Rezolūciju 1452 (2002), Padome 2003. gada 27. februārī pieņēma Kopējo nostāju 2003/140/KĀDP par izņēmumiem no ierobežojošajiem pasākumiem, ko nosaka Kopējā nostāja 2002/402 (OV L 53, 62. lpp.). Šās kopējās nostājas 1. pants paredz, ka, ja tiek īstenoti pasākumi, ko paredz Kopējās nostājas 2002/402 3. pants, Eiropas Kopiena ņem vērā Drošības padomes Rezolūcijā 1452 (2002) apstiprinātos izņēmumus.

42 2003. gada 27. martā Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 561/2003, ar kuru attiecībā uz izņēmumiem līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšanā groza Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV L 82, 1. lpp.). Šās regulas preambulas 4. apsvērumā Padome norāda, ka, ņemot vērā Drošības padomes Rezolūciju 1452 (2002), ir jāpielāgo Kopienas noteiktie pasākumi.

43 Saskaņā ar Regulas Nr. 561/2003 1. panta noteikumiem:

"Regulā [..] Nr. 881/2002 iekļauj šādu pantu:

"2.a pants

1. Regulas 2. pantu nepiemēro līdzekļiem vai saimnieciskajiem resursiem, ja:

a) kāda no dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kas minētas II pielikumā, pēc ieinteresētās fiziskas vai juridiskas personas lūguma ir noteikusi, ka attiecīgie līdzekļi vai saimnieciskie resursi ir:

i) nepieciešami, lai segtu pamatizdevumus, ietverot maksājumus par pārtikas produktiem, īri vai hipotēku, medikamentiem, ārstniecisko palīdzību, nodokļu, apdrošināšanas prēmijas un komunālo pakalpojumu maksājumus;

ii) paredzēti vienīgi saprātīgai samaksai par kvalificētu darbu un atlīdzībai par izdevumiem, kas saistīti ar juridiskajiem pakalpojumiem;

iii) paredzēti vienīgi nodevu maksājumiem vai maksai par pakalpojumu par iesaldēto līdzekļu vai saimniecisko resursu pastāvīgu turēšanu vai saglabāšanu vai

iv) nepieciešami ārkārtas izdevumiem; un

b) šāds nolēmums ir paziņots Sankciju komitejai; un

c) i) pēc paziņojuma iesniegšanas Sankciju komiteja nav 48 stundās noraidījusi nolēmumu saskaņā ar a) punkta i), ii) vai iii) apakšpunktu; vai

ii) nolēmumu saskaņā ar a) punkta iv) apakšpunktu Sankciju komiteja ir apstiprinājusi.

2. Jebkura persona, kas vēlas gūt labumu no 1. punktā minētajiem noteikumiem, vēršas ar lūgumu dalībvalsts attiecīgajā kompetentajā iestādē, kas minēta II pielikumā.

Kompetentā iestāde, kas minēta II pielikumā, nekavējoties rakstiski ziņo par to, vai lūgums ir pieņemts gan lūgumu iesniegušajai personai, gan jebkurai citai personai, organizācijai vai uzņēmumam, kas ir tieši iesaistīts.

Kompetentā iestāde informē arī citas dalībvalstis par to, vai lūgums par izņēmumu ir pieņemts.

3. Līdzekļi, kas atbrīvoti un pārskaitīti Kopienas robežās, lai segtu izdevumus, vai ir atzīti par pamatotiem atbilstīgi šim pantam, atbilstīgi 2. pantam nav pakļaujami tālākiem ierobežojošiem pasākumiem.

[..]""

44 2003. gada 19. maijā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 866/2003, ar kuru astoņpadsmito reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV L 124, 19. lpp.). Atbilstoši šās regulas 1. pantam un pielikuma 5. punktam apstrīdētās regulas I pielikums tiek grozīts tādējādi, ka ierakstu, kurā minēts prasītājs (skat. šā sprieduma 38. punktu), aizstāj ar šādu ierakstu:

"*Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed* [arī a) *Bin Muhammad, Ayadi Chafiq*; b) *Ayadi Chafik, Ben Muhammad*; c) *Aiadi, Ben Muhammad*; d) *Aiady, Ben Muhammad*; e) *Ayadi Shafig Ben Mohamed*; f) *Ben Mohamed, Ayadi Chafig*; g) *Abou El Baraa*], a) *Helene Meyer Ring* 10-1415-80809, *Munich, Germany*; b) 129 *Park Road, NW*8, *London, England*; c) 28 *Chaussée de Lille, Mouscron, Belgium*; d) *Darvingasse* 1/2/58-60, *Vienna, Austria*; dzimis 1963. gada 21. martā; dzimšanas vieta: Sfaksa, Tunisija; pilsonība: Tunisijas, Bosnijas, Austrijas pilsonis; pase Nr. E 423362 izsniegta 1988. gada 15. maijā Islamabadā; valsts identifikācijas numurs: 1292931; cita informācija: viņa mātes vārds ir *Medina Abid*; atrodas Īrijā."

45 2004. gada 30. janvārī Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 180/2004, ar ko divdesmit devīto reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV L 28, 15. lpp.). Saskaņā ar šās regulas 1. pantu un pielikuma 4. punktu apstrīdētās regulas I pielikums ir grozīts tādējādi, ka ierakstu, kurā minēts prasītāja vārds (skat. šā sprieduma 38. punktu), aizstāj ar šādu ierakstu:

"*Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed* [arī a) *Bin Muhammad, Ayadi Chafiq*; b) *Ayadi Chafik, Ben Muhammad*; c) *Aiadi, Ben Muhammad*; d) *Aiady, Ben*

Muhammad; e) *Ayadi Shafig Ben Mohamed*; f) *Ben Mohamed, Ayadi Chafig*; g) *Abou El Baraa*]; a) *Helene-Meyer-Ring* 10-1415-80809, *München, Deutschland*; b) 129 *Park Road, NW8, London, England*; c) 28 *Chaussée de Lille, Mouscron, Belgique*. Dzimšanas datums: 1963. gada 21. marts. Dzimšanas vieta: Sfāksa, Tunisija. Valsts piederība: a) Tunisijas, b) Bosnijas. Pases Nr. E 423362, izdota 1988. gada 15. maijā Islamabadā. Pilsoņa identifikācijas numurs: 1292931. Papildu informācija: mātes vārds ir *Medina Abid*; atrodas Īrijā."

46 2004. gada 30. janvārī Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1526 (2004), kas paredzēta, pirmkārt, lai atvieglotu to pasākumu īstenošanu, kuri noteikti Rezolūcijas 1267 (1999) 4. punkta b) apakšpunktā, Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunktā un Rezolūcijas 1390 (2002) 1. un 2. punktā, un, otrkārt, lai pastiprinātu Sankciju komitejas pilnvaras. Atbilstoši Rezolūcijas 1526 (2004) 3. punktam šie pasākumi ir uzlabojami pēc 18 mēnešiem vai vajadzības gadījumā — pirms tam.

47 Atbilstoši Rezolūcijas 1526 (2004) 18. punkta noteikumiem Drošības padome "ļoti aicina visas dalībvalstis pēc iespējas ātrāk informēt personas un organizācijas, kas ietvertas [Sankciju komitejas] sarakstā, par pasākumiem, kas pret tām veikti, par [Sankciju komitejas] direktīvām un Rezolūciju 1452 (2002)".

48 2005. gada 29. jūlijā Drošības padome pieņēma Rezolūciju 1617 (2005). Tā tostarp paredz uzturēt spēkā pasākumus, kas noteikti Rezolūcijas 1267 (1999) 4. punkta b) apakšpunktā, Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunktā un Rezolūcijas 1390 (2002) 1. un 2. punktā. Atbilstoši Rezolūcijas 1617 (2005) 21. punktam šie pasākumi tiek atkārtoti izvērtēti 17 mēnešu laikā vai vajadzības gadījumā — pirms tam, lai tos, iespējams, pastiprinātu.

49 2006. gada 17. janvārī Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 76/2006, ar ko 61. reizi groza Padomes Regulu (EK) Nr. 881/2002 (OV L 12, 7. lpp.). Atbilstoši šās regulas 1. pantam un pielikuma 8. punktam apstrīdētās regulas I pielikums ir grozīts tādējādi, ka ierakstu, kurā minēts prasītājs (skat. šā sprieduma 45. punktu), aizstāj ar šādu ierakstu:

"*Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed Al-Ayadi* [*alias* a) *Bin Muhammad, Ayadi Chafiq*; b) *Ayadi Chafik, Ben Muhammad*; c) *Aiadi, Ben Muhammad*; d) *Aiady, Ben Muhammad*; e) *Ayadi Shafig Ben Mohamed*; f) *Ben Mohamed, Ayadi Chafig*; g) *Abou El Baraa*]. Adrese: a) *Helene Meyer Ring* 10-1415-80809, Minhene, Vācija; b) 129 *Park Road, NW*8, Londona, Anglija; c) 28 *Chaussée de Lille, Mouscron*, Beļģija; d) *Street of Provare* 20, Sarajeva, Bosnija un Hercegovina (pēdējā reģistrētā adrese Bosnijā un Hercegovinā). Dzimšanas datums: a) 21.03.1963.; b) 21.01.1963. Dzimšanas vieta: Sfāksa, Tunisija. Valsts piederība: a) Tunisijas; b) Bosnijas un Hercegovinas. Pases Nr. a) E 423362, izdota Islamabadā 15.05.1988.; b) 0841438 (Bosnijas un Hercegovinas pase, izdota 30.12.1998., derīga līdz 30.12.2003.). Valsts identifikācijas Nr. 1292931. Papildu informācija: a) adrese Beļģijā ir pastkastītes numurs; b) tēva vārds ir *Mohamed*, mātes vārds ir *Medina Abid*; c) saskaņā ar pieejamajām ziņām dzīvo Dublinā, Īrijā."

Process

50 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2002. gada 26. augustā, Ajadi [*Ayadi*] cēla prasību pret Padomi un Komisiju — daļēji atcelt apstrīdēto regulu.

51 Atsevišķā dokumentā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 25. oktobrī, Komisija atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantam cēla iebildi par nepieņemamību. 2002. gada 18. decembrī prasītājs iesniedza apsvērumus

par šo iebildi. Ar 2003. gada 3. februāra rīkojumu Pirmās instances tiesa (otrā palāta) noraidīja prasību kā nepieņemamu, ciktāl tā bija vērsta pret Komisiju, un piesprieda prasītājam atlīdzināt šās tiesvedības daļas tiesāšanās izdevumus.

52 Atsevišķā dokumentā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 13. novembrī, Ajadi iesniedza pieteikumu par juridisko palīdzību. Ar 2003. gada 3. februāra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs piešķīra Ajadi bezmaksas juridisko palīdzību.

53 Dokumentā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2003. gada 8. janvārī, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā lietā atbildētājas prasījumu atbalstam. Ar 2003. gada 7. februāra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva tai iestāties lietā. Persona, kas iestājusies lietā, iesniedza savu iestāšanās rakstu paredzētajā laikā.

54 Dokumentā, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2003. gada 24. jūlijā, Komisija lūdza atļauju iestāties šajā lietā atbildētājas prasījumu atbalstam. Ar 2003. gada 22. oktobra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atbilstoši Reglamenta 116. panta 6. punktam atļāva tai iestāties lietā.

55 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (otrā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

56 Izņemot Apvienoto Karalisti, kas atvainojās par neierašanos, lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi tika uzklausīti un lietas dalībnieki atbildēja uz Pirmās instances tiesas jautājumiem 2005. gada 25. oktobra tiesas sēdē.

Lietas dalībnieku prasījumi

57 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētās regulas 2. pantu un, ciktāl tas ir saistīts ar 2. pantu, — 4. pantu;

— pakārtoti — atcelt prasītāja vārda ierakstu apstrīdētās regulas I pielikumā;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

58 Tiesas sēdē prasītājs precizēja, ka tā prasība ir vērsta pret apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl tā viņu skar tieši un individuāli, par ko Pirmās instances tiesa izdarīja atzīmi tiesas sēdes protokolā.

59 Padomes, ko atbalsta Apvienotā Karaliste un Komisija, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Fakti

60 Prasītājs paziņoja, ka ir Tunisijas pilsonis, kurš kopš 1997. gada dzīvo Īrijā kopā ar savu sievu, kas arī ir Tunisijas pilsone, un diviem nepilngadīgiem bērniem, kuri abi ir Īrijas pilsoņi. Viņa bankas konti Īrijā un Apvienotajā Karalistē tika iesaldēti atbilstoši abu dalībvalstu rīkojumiem. Prasītājs, kas atzīst, ka Sankciju komiteja to atzinusi par personu, kas ir saistīta ar Osamu bin Ladenu, apstrīd šā atzinuma pamatotību, bet atzīst, ka šī apstrīdēšana nav šās prasības priekšmets.

Juridiskais pamatojums

1. *Par pieņemamību*

Lietas dalībnieku argumenti

61 Savā iestāšanās rakstā Apvienotā Karaliste atzīmē, ka prasītāja īpašumi tika iesaldēti, piemērojot Regulu Nr. 467/2001. Apstrīdētā regula aprobežojas ar to, ka uztur spēkā viņa īpašumu iesaldēšanu, būtiski nemainot prasītāja tiesisko statusu judikatūras izpratnē (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts). Šādos apstākļos Apvienotā Karaliste apgalvo, ka prasītājam bija jāapstrīd Regula Nr. 467/2001 un ka šī prasība, kas celta pret apstrīdēto regulu, ir novēlota un tādēļ nepieņemama.

62 Tiesas sēdē prasītājs uzsvēra, ka Regulas Nr. 467/2001 iedarbība laikā bija ļoti ierobežota, tāpat kā Drošības padomes Rezolūcijai 1333 (2000), ar kuru šo regulu īstenoja (skat. šā sprieduma 18. punktu). Turpretī apstrīdētās regulas iedarbība laikā

nav ierobežota, tāpat kā Drošības padomes Rezolūcijai 1390 (2002), kas to īsteno un kas vienkārši paredz iespēju pēc 12 mēnešiem atkārtoti izvērtēt lēmumu (skat. šā sprieduma 30. punktu). Tādējādi apstrīdētās regulas pieņemšana ir ieviesusi būtisku izmaiņu prasītāja tiesiskajā statusā.

63 Padome nav vēlējusies ieņemt nostāju šajā jautājumā tiesas sēdē. Turpretī Komisija pievienojās Apvienotās Karalistes apgalvojumam. Pēc tās domām, attiecīgo Drošības padomes rezolūciju īslaicīgā daba nav būtisks aspekts, lai nodalītu Regulu Nr. 467/2001 no apstrīdētās regulas, jo visas šīs rezolūcijas paredz atkārtotas izvērtēšanas mehānismu to piemērošanai pēc 12 mēnešiem. Tas apstāklis, ka apstrīdētā regula ir balstīta uz atšķirīgu no Regulas Nr. 467/2001 juridisko pamatu, arī nav būtisks, jo, pēc Komisijas domām, tas nemaina prasītāja tiesisko statusu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

64 Saskaņā ar Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 40. panta ceturto daļu iestāšanās raksta prasījumi var tikai atbalstīt viena no lietas dalībniekiem prasījumus. Turklāt saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 116. panta 3. punktu persona, kas iestājas lietā, pieņem lietu tādu, kāda tā ir iestāšanās brīdī.

65 Tomēr savos prasījumos Padome nav izvirzījusi iebildi par nepieņemamību.

66 Tādējādi Apvienotā Karaliste un Komisija nav tiesīgas izvirzīt iebildi par nepieņemamību, un Pirmās instances tiesai nav jāizvērtē šajā sakarā izvirzītie pamati (šajā sakarā skat. Tiesas 1993. gada 24. marta spriedumu lietā C-313/90 *CIRFS* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1125. lpp., 22. punkts).

67 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 113. pantam Pirmās instances tiesa jebkurā laikā pēc savas ierosmes var izvērtēt sabiedriskās kārtības iebildes par nepieņemamību, ieskaitot tās, uz kurām ir atsaukušās personas, kas iestājušās lietā (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā T-88/01 *Sniace*/Komisija, Krājums, II-1165. lpp., 52. punkts un minētā judikatūra).

68 Šajā gadījumā iebilde par nepieņemamību, uz ko atsaucas personas, kas iestājušās lietā, ir sabiedriskās kārtības jautājums, jo tas attiecas uz prasības pieņemamību (Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-298/00 P Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4087. lpp., 35. punkts). Tādējādi Pirmās instances tiesa to var izvērtēt pēc savas ierosmes.

69 Kaut arī Apvienotā Karaliste savas iebildes par nepieņemamību pamatojumam atsaucās uz spriedumu lietā *IBM*/Komisija, iepriekš minēts šā sprieduma 61. punktā, tā ir balstīta lielākoties uz Tiesas un Pirmās instances tiesas pastāvīgo judikatūru par apstiprinošajiem aktiem.

70 Saskaņā ar šo judikatūru prasība, kas celta par tāda akta atcelšanu, kas tikai apstiprina agrāku aktu, kurš nav apstrīdēts paredzētajā termiņā, nav pieņemama (Tiesas 1988. gada 15. decembra spriedums apvienotajās lietās 166/86 un 220/86 *Irish Cement*/Komisija, *Recueil*, 6473. lpp., 16. punkts, un 1996. gada 11. janvāra spriedums lietā C-480/93 P *Zunis Holding* u.c./Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 14. punkts). Akts tikai apstiprina agrāku aktu, ja tajā nav ietverts neviens jauns fakts, salīdzinot ar agrāku aktu, un ja pirms tā nav atkārtoti izvērtēta šā agrākā akta adresāta situācija (Tiesas 1978. gada 9. marta spriedums lietā 54/77 *Herpels*/Komisija, *Recueil*, 585. lpp., 14. punkts, un Tiesas 2004. gada 7. decembra rīkojums lietā C-521/03 *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 47. punkts; Pirmās instances tiesas 1997. gada 15. oktobra spriedums lietā

T-331/94 *IPK*/Komisija, *Recueil*, II-1665. lpp., 24. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 4. maija rīkojums lietā T-84/97 *BEUC*/Komisija, *Recueil*, II-795. lpp., 52. punkts).

71 Šajā gadījumā ir jāatzīst, ka apstrīdētā regula ir jauns akts salīdzinājumā ar Regulu Nr. 467/2001 un ka pirms tās pieņemšanas ir atkārtoti izvērtēta to personu situācija, kas kā prasītājas tika ietvertas šo regulu pielikumos esošajos sarakstos.

72 Vispirms, būtiski atšķiras šo abu regulu nosaukumi, preambulas un materiālās tiesību normas, kas ir pietiekami, lai noraidītu apgalvojumu, atbilstoši kuram viena regula tikai apstiprina otru. Tā "līdzekļu" definīcija, kas ietverta apstrīdētās regulas 1. pantā, neatbilst tieši "līdzekļu" definīcijai, kas ietverta Regulas Nr. 467/2001 1. pantā, pirmā definīcija paredz ne tikai līdzekļu, bet arī "saimniecisko resursu" iesaldēšanu, ko neparedz otrā.

73 Regula Nr. 467/2001 tika pieņemta, lai atbilstoši Kopējai nostājai 2001/154 īstenotu Kopienā Drošības padomes Rezolūciju 1333 (2000), bet apstrīdētā regula bija pieņemta, lai atbilstoši Kopējai nostājai 2002/402 īstenotu Drošības padomes Rezolūciju 1390 (2002).

74 Tomēr Rezolūcija 1390 (2002) un Kopējā nostāja 2002/402 neapstrīdami ietver jaunus faktus salīdzinājumā ar Rezolūciju 1333 (2000) un Kopējo nostāju 2001/154, un pirms Rezolūcijas 1390 (2002) un Kopējās nostājas 2002/402 tika atkārtoti izvērtēta situācija, ko regulē Rezolūcija 1333 (2000) un Kopējā nostāja 2001/154. Tas pats attiecas uz apstrīdēto regulu salīdzinājumā ar Regulu Nr. 467/2001.

75 Tādējādi atbilstoši Kopējās nostājas 2002/402 preambulas 3. un 7. apsvērumam Rezolūcija 1390 (2002) "koriģē un pielāgo [Rezolūcijas 1333 (2000) uzlikto] sankciju, kas attiecas uz līdzekļu iesaldēšanu, piemērošanas jomu" un "[tā] rezultātā atbilstoši Rezolūcijai 1390 (2002) ir jāveic ierobežojoši pasākumi, ko noteikusi Eiropas Savienība". Tāpat saskaņā ar apstrīdētās regulas preambulas 2. un 4. apsvērumu "Drošības padome ir tostarp nolēmusi [..], ka ir jākoriģē līdzekļu iesaldēšanas piemērošanas joma [..]" un līdz ar to "ir nepieciešami Kopienas tiesību akti".

76 It īpaši saskaņā ar Rezolūcijas 1333 (2000) 23. punktu tajā paredzētie pasākumi ir jāpiemēro 12 mēnešu laikā, un pēc šā perioda beigām Drošības padomei ir jānosaka, vai *Taliban* tos ir izpildījis, un tā rezultātā jānolemj, vai šie pasākumi būtu jāpagarina uz jaunu periodu ar tādiem pašiem nosacījumiem. Tādējādi Rezolūcijā 1390 (2002) ir jauns un būtisks fakts, salīdzinājumā ar Rezolūciju 1333 (2000), jo tā būtiski paplašina *ratione temporis* piemērošanas jomu.

77 Tādējādi — pretēji tam, ko apgalvo Apvienotā Karaliste un Komisija — Rezolūcija 1390 (2002), Kopējā nostāja 2002/402 un apstrīdētā regula ir būtiski mainījušas prasītāja tiesisko statusu. Ar šo aktu starpniecību prasītāja līdzekļi palika iesaldēti pat pēc 12 mēnešu perioda, ko paredz Rezolūcijas 1333 (2000) 23. punkts, kaut arī, ja minētie akti netiktu pieņemti, visu ANO dalībvalstu pienākums iesaldēt prasītāja līdzekļus, ko paredz minētā rezolūcija, tiktu automātiski izbeigts pēc attiecīgā perioda beigām, un Kopienu akti, kas šo rezolūciju īsteno, būtu beigušies.

78 Turklāt, kaut arī atbilstoši Rezolūcijas 1390 (2002) 1. punktam Drošības padome nolēma "saglabāt" pasākumus, ko noteica Rezolūcija 1333 (2000), šis lēmums tika pieņemts pēc tam, kad bija atkārtoti izvērtējusi šo rezolūciju, kā arī to varēja saprast

jau no šīs rezolūcijas 23. punkta un kā to apstiprināja Rezolūcijas 1390 (2002) 3. punkts, atbilstoši kuram pasākumi, ko tas paredz, ir no jauna "atkārtoti izvērtējami" pēc 12 mēnešiem.

79 Visbeidzot, Regula Nr. 467/2001 tika pieņemta tikai uz EKL 60. un 301. panta juridiskā pamata laikā, kad attiecīgie pasākumi tika vērsti uz ekonomisko attiecību ar trešām valstīm pārtraukšanu vai samazināšanu, kamēr apstrīdētā regula tika pieņemta uz EKL 60., 301. un 308. panta juridiskā pamata laikā, kad nebija nekādas saiknes starp šiem pasākumiem un trešās valsts teritoriju vai valdošo režīmu. Pretēji tam, ko Komisija apgalvoja tiesas sēdē, šī attiecīgo aktu juridiskā pamata izmaiņa, kas veikta, ņemot vērā starptautiskās situācijas attīstību, kuras ietvaros viena pēc otras ir noteiktas Drošības padomes sankcijas, ko īstenoja Kopiena, ir jauns fakts, kas nozīmē to, ka ir atkārtoti jāizvērtē prasītāja situācija. Tās rezultātā tika izmainīts prasītāja tiesiskais statuss, kas viņam tostarp ļauj izvirzīt pilnīgi atšķirīgus pamatus un juridiskus argumentus savas prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 21. septembra spriedumu lietā T-306/01 *Yusuf* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, Krājums, II-3533. lpp., pārsūdzēts apelācijas kārtībā, turpmāk tekstā — "*Yusuf* spriedums", 108.–124. un 125.–170. punkts, un lietā T-315/01 *Kadi*/Padome un Komisija, Krājums, II-3649. lpp., pārsūdzēts apelācijas kārtībā, turpmāk tekstā — "*Kadi* spriedums", 87.–135. punkts).

80 No tā izriet, ka Apvienotās Karalistes un Komisijas celtā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

81 Attiecībā uz citiem prasības pieņemamības nosacījumiem ir jāatzīmē — arī pēc savas ierosmes, ka, tā kā prasītājs ir īpaši norādīts apstrīdētās regulas I pielikumā, šis akts viņu skar tieši un individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē, kaut arī šis akts neapstrīdami ir vispārēji piemērojams (šajā sakarā skat. *Yusuf* spriedumu, 186. punkts). Līdz ar to šī prasība ir pieņemama.

2. *Par lietas būtību*

82 Savu prasījumu pamatojumam prasītājs pēc būtības atraucas uz trim pamatiem, kas ir saistīti: pirmais — ar Padomes kompetences pieņemt apstrīdētās regulas 2. un 4. pantu (turpmāk tekstā — "apstrīdētās tiesību normas") neesamību, kā arī pilnvaru nepareiza izmantošanu, otrais — ar subsidiaritātes, samērīguma un cilvēktiesību ievērošanas pamatprincipu pārkāpumu un trešais — ar būtiska procesuāla noteikuma pārkāpumu.

Par pirmo pamatu, kas ir saistīts ar kompetences neesamību un pilnvaru nepareizu izmantošanu

Lietas dalībnieku argumenti

83 Pēc prasītāja domām, EKL 60. un 301. pants nepiešķir Padomei pilnvaras pieņemt apstrīdētās tiesību normas, jo Afganistānas *Taliban* valdība bija kritusi vēl pirms to pieņemšanas. Šīs tiesību normas ļauj noteikt tikai tos pasākumus, kas paredzēti, lai pārtrauktu vai sašaurinātu, vajadzības gadījumā — pēc izvēles, "ekonomiskās attiecības ar vienu vai vairākām trešām valstīm". Tomēr atšķirībā no Regulas Nr. 467/2001, kas paredz ekonomiskas sankcijas pret Afganistānu, apstrīdētā regula attiecas tikai uz personām, kas ir saistītas ar Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu un *Taliban*. Tās nav trešās valstis un nav nevienas Afganistānas daļas valdība.

84 Attiecībā uz EKL 308. pantu prasītājs apgalvo, ka tas nepiešķir Padomei pilnvaras likt dalībvalstīm uzlikt indivīdiem ekonomiskas sankcijas, pārkāpjot viņu pamattiesības. Ar šādām pilnvarām netiktu ievērotas šaurās pilnvaru robežas, ko nosaka EKL 60. un 301. pants.

85 Līdz ar to apstrīdēto tiesību normu pieņemšana arī ir uzskatāma par to pilnvaru nepareizu izmantošanu, ko Padomei piešķir EKL 60. un 301. pants.

86 Padome iebilst pret šiem prasītāja argumentiem, atsaucoties uz *Yusuf* un *Kadi* spriedumiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

87 Pirmās instances tiesa jau ir spriedusi *Yusuf* spriedumā (107.–170. punkts) un *Kadi* spriedumā (87.–135. punkts) par Kopienas kompetenci atbilstoši EKL 60., 301. un 308. pantam pieņemt tādas tiesību normas kā tās, ko ietver apstrīdētā regula, kuras paredz ekonomiskās un finanšu sankcijas pret indivīdiem cīņas pret starptautisko terorismu ietvaros, vairs nenosakot nekādu saikni ar trešām valstīm, atšķirībā no tā, ko paredzēja Regula Nr. 467/2001.

88 Šajā gadījumā, kā to tiesas sēdē skaidri atzina prasītājs, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu, viņš ir izsmeļoši atbildējis uz būtiskajiem argumentiem, kas ir identiski tiem, uz kuriem šīs prāvas ietvaros atsaukušies lietas dalībnieki saistībā ar šo jautājumu (skat. attiecībā uz analoģiskiem argumentiem, uz ko lietas dalībnieki ir atsaukušies lietā, par ko tika taisīts *Yusuf* spriedums, šā sprieduma 80.–106. punktu, un attiecībā uz to, kas ir analoģiskie argumenti, ko izvirzījuši lietas dalībnieki lietā, kurā tika taisīts *Kadi* spriedums, šā sprieduma 64.–86. punktu).

89 Savas argumentācijas beigās Pirmās instances tiesa secina, ka "iestādes un Apvienotā Karaliste pamatoti apgalvo[ja], ka Padome bija kompetenta pieņemt apstrīdēto regulu, kas Kopienā īsteno ekonomiskās un finanšu sankcijas, kuras paredz Kopējā

nostāja 2002/402, pamatojoties uz EKL 60., 301. un 308. pantu" (*Yusuf* spriedums, 170. punkts, un *Kadi* spriedums, 135. punkts).

90 Līdz ar to tādu iemeslu dēļ, kas ir pēc būtības identiski tiem, kas norādīti *Yusuf* un *Kadi* spriedumos, ir jānoraida prasītāja iebildumi, kas saistīti ar Kopienas kompetences neesamību (attiecībā uz Kopienu tiesas iespēju pamatot spriedumu, atsaucoties uz agrāku spriedumu, kurā spriests par ļoti līdzīgiem jautājumiem, skat. Tiesas 2005. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-229/04 *Crailsheimer Volksbank*, Krājums, I-9273. lpp., 47.–49. punkts).

91 Arī iebildumi, kas saistīti ar pilnvaru nepareizu izmantošanu, kas ir vienīgā atšķirība no lietām, kurās pasludināti *Yusuf* un *Kadi* spriedumi, ir jānoraida, jo tie ir izvirzīti vienkārši kā citu prasītāja iebildumu par kompetenci neizbēgamas sekas.

92 Līdz ar to pirmais pamats ir pilnībā jānoraida.

Par otro pamatu, kas ir saistīts ar subsidiaritātes, samērīguma un cilvēktiesību ievērošanas pamatprincipu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

93 Pamata pirmajā daļā prasītājs apgalvo, ka ar apstrīdētajām tiesību normām tiek pārkāpts subsidiaritātes princips, liekot dalībvalstīm atbilstoši to pienākumiem Kopienu tiesību ietvaros veikt pasākumus, kas saskaņā ar starptautiskajām tiesībām attiecas uz to izvēles brīvību.

94 Šajā ziņā prasītājs apgalvo, ka Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 25. un 41. pants, kas interpretēti, ņemot vērā šīs organizācijas principus un it īpaši dalībvalstu suverēnās vienlīdzības principu, kas ietverts minēto statūtu 2. panta 1. punktā, neliek ANO dalībvalstīm piemērot tādus pasākumus, kurus Drošības padome "aicina" veikt. Tieši otrādi dalībvalstis var brīvi izvēlēties veidu, kādā tās atbildēs uz šo aicinājumu.

95 Turpretī Padomes interpretācija, saskaņā ar kuru Drošības padomes Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunkts un 17. punkts ir saistošs ANO dalībvalstīm un — līdz ar to arī Kopienu iestādēm, ir pretrunā starptautisko tiesību pamatnormām un it īpaši 7., 8., 17., 22. un 23. pantam Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā, ko Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālā asambleja pieņēma 1948. gada 10. decembrī, jo tā ļauj Sankciju komitejai likt Apvienoto Nāciju Organizācijas dalībvalstīm atņemt tās norādītajiem indivīdiem jebkādus finanšu resursus, tiem nepiešķirot tiesības uzzināt šā pasākuma iemeslus, ne arī pierādījumus, ar ko tas pamatots, un tiesības vērsties neatkarīgā iestādē vai tiesā, kas varētu spriest par šā pasākuma pamatotību.

96 Turklāt, pat pieņemot, ka attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas ir saistošas dalībvalstīm, Padome nav izskaidrojusi, kādēļ šajā gadījumā tai dalībvalstu vietā bija jārīkojas pašai.

97 Pamata otrajā daļā prasītājs apgalvo, ka ar apstrīdētajām tiesību normām tiek pārkāpts samērīguma princips, ciktāl to rezultātā indivīdam ir atņemti jebkādi ienākumi un jebkāda sabiedriskā palīdzība un, visbeidzot, jebkādi iztikas līdzekļi viņam un viņa ģimenei. Šādi pasākumi nav nepieciešami pat Osamas bin Ladena resursu atņemšanai.

98 Pamata trešajā daļā prasītājs apgalvo, ka ar apstrīdētajām tiesību normām tiek pārkāptas viņa pamattiesības, it īpaši tiesības uz pieeju savam īpašumam, kas atzītas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "ECTK") Pirmā protokola 1. pantā, un tiesības vērsties tiesā, kas atzītas ECTK 6. pantā. Šo pasākumu rezultāts, kas, pēc viņa domām, ir pretējs dalībvalstu konstitucionālajām tradīcijām, ir tāds, ka prasītājam ir jāzog, lai izdzīvotu, kas arī ir uzskatāma par pazemojošu attieksmi pret viņu, ko aizliedz ECTK 3. pants, un atteikumu ievērot viņa neaizskaramību, pārkāpjot ECTK 8. pantu.

99 Attiecībā īpaši uz tiesību uz pieeju īpašumam iespējamo pārkāpumu prasītājs ir atzinis tiesas sēdē, ka tas ir jāizvērtē tikai saistībā ar šobrīd spēkā esošo tiesisko regulējumu atbilstoši *Yusuf* spriedumā (287. punkts) un *Kadi* spriedumā (236. punkts) noteiktajam un ka tādējādi ir jāņem vērā skaidri noteiktas izņēmumu un atkāpju iespējas no līdzekļu iesaldēšanas noteikuma, ko paredz Regula Nr. 561/2003, kas pieņemta pēc šās prasības celšanas datuma.

100 Šajā ziņā prasītājs ir piekritis, ka Īrijas iestādes viņam bija piešķīrušas vajadzīgos sociālos pabalstus pamatizdevumu segšanai tā, ka viņam netika liegti jebkādi iztikas resursi vai līdzekļi. Tomēr apstrīdētā regula pat redakcijā, kas izriet no Regulas Nr. 561/2003, viņam neļauj saņemt citas sociālas priekšrocības, traucējot normālu eksistenci un padarot to pilnīgi atkarīgu no Īrijas. Prasītājs it īpaši apgalvo, ka apstrīdētās regulas 2. pants viņam neļauj veikt jebkādu profesionālu, algotu darbību vai darbību pašnodarbinātās personas statusā. Tādējādi viņam tika atteikta taksometra vadītāja licence. Katrā ziņā viņš nevar nomāt transportlīdzekli vai saņemt samaksu no saviem klientiem, jo tad viņam būtu pieejami līdzekļi vai ekonomiskie resursi šās tiesību normas izpratnē.

101 Attiecībā īpaši uz to, ka esot pārkāptas viņa tiesības vērsties tiesā, prasītājs tiesas sēdē ir atzinis, ka tiesas kontrole, ko šajā gadījumā veic Pirmās instances tiesa, ciktāl tā netieši attiecas uz attiecīgajām Drošības padomes rezolūcijām, ir jāreducē līdz pārbaudei — vai tiek ievēroti augstākā juridiskā spēka starptautisko tiesību noteikumi, kas ir *jus cogens*, kā tas tika nospriests *Yusuf* spriedumā (276. un turpmākie punkti) un *Kadi* spriedumā (225. un turpmākie punkti).

102 Prasītājs tomēr apgalvo, ka secinājumi, pie kādiem ir nonākusi Pirmās instances tiesa *Yusuf* spriedumā (it īpaši 344. un 345. punktā) un *Kadi* spriedumā (it īpaši 289. un 290. punktā), nav attiecināmi uz šo lietu. Pirmkārt, līdzekļu iesaldēšana nav uzskatāma par pagaidu aizsardzības pasākumu, pretēji tam, kas noteikts šajos spriedumos, bet gan par īstu konfiskāciju. Otrkārt, nav efektīva mehānisma individuālo līdzekļu iesaldēšanas pasākumu, ko nolēmusi piemērot Drošības padome, atkārtotai izvērtēšanai, līdz ar to pastāv risks, ka viņa īpašumi paliks iesaldēti visu viņa dzīvi. Šajā ziņā prasītājs apgalvo, ka viņš veltīgi centies pārliecināt Drošības padomi mainīt nostāju pret viņu. Tādējādi viņš iesniedza divus pieteikumus — 2004. gada 5. februārī un 19. maijā — Īrijas iestādēm, lai tās palīdzētu panākt viņa vārda svītrošanu no Sankciju komitejas saraksta. 2005. gada 10. oktobra vēstulē šīs iestādes viņam darīja zināmu, ka viņa lieta joprojām tiek izskatīta, neliekot saprast, ka tās ir uzsākušas kādu darbību viņa labā.

103 Padome, ko atbalsta personas, kas iestājušās lietā, iebilst pret prasītāja argumentiem, atsaucoties uz *Yusuf* un *Kadi* spriedumiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

104 Vispirms ir jāizvērtē pamata pirmā daļa un tad — otrā un trešā daļa kopā. Pārbaude, vai ar apstrīdēto regulu netiek pārkāptas prasītāja pamattiesības, noteikti ietver

izvērtēšanu, vai šajā aktā ir ievērots samērīguma princips, ņemot vērā mērķi, ko ar to vēlas sasniegt (ģenerāladvokāta Ležē [*Léger*] secinājumi lietā C-317/04 Parlaments/Padome, Krājums, I-4721. lpp., 107. punkts).

— Par otrā pamata pirmo daļu, kas saistīta ar subsidiaritātes principa pārkāpumu

105 Prasītājs pēc būtības apgalvo, ka, pat pieņemot, ka EKL 60., 301. un 308. pants principā piešķir Kopienai kompetenci veikt tādus pasākumus kā šajā gadījumā (pirmā pamata priekšmets), paliek fakts, ka dalībvalstis var vislabāk izvērtēt, kādi konkrēti pasākumi ir vajadzīgi, lai īstenotu Drošības padomes rezolūcijas. Pieņemot apstrīdēto regulu, Padome esot apdraudējusi dalībvalstu izvēles brīvību un pārkāpusi subsidiaritātes principu.

106 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka subsidiaritātes princips ir noteikts EKL 5. panta otrajā daļā, saskaņā ar kuru jomās, kas nav ekskluzīvā Kopienas kompetencē, tā rīkojas vienīgi tad, ja un ciktāl dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt paredzētās darbības mērķus un ja paredzētās darbības apjoma vai rezultātu dēļ tos var vieglāk sasniegt Kopiena.

107 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienu tiesa kontrolē Kopienu aktu likumību, ņemot vērā šo vispārīgo principu [šajā sakarā skat. Tiesas 2002. gada 10. decembra spriedumu lietā C-491/01 *British American Tobacco* (*Investments*) un *Imperial Tobacco*, *Recueil*, I-11453. lpp., 177.–185. punkts, un 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-110/03 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-2801. lpp., 58. punkts; Pirmās instances tiesas 2003. gada 23. oktobra spriedumu lietā T-65/98 *Van den Bergh Foods*/Komisija, *Recueil*, II-4653. lpp., 197. un 198. punkts].

108 Pirmās instances tiesa tomēr uzskata, ka uz šo vispārīgo principu nevar atsaukties EKL 60. un 301. panta piemērošanas jomā, pat ja pieņem, ka uz to neattiecas Kopienas ekskluzīvā kompetence (šajā sakarā skat. EKL 60. panta 2. punktu).

109 Attiecībā uz ekonomisko attiecību ar trešām valstīm pārtraukšanu vai samazināšanu šīs pašas tiesību normas paredz Kopienas iejaukšanos, ja tās rīcība tiek "atzīta par vajadzīgu" kopējā nostājā vai kopīgā rīcībā, kas pieņemtas, ņemot vērā LES tiesību normas par kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP).

110 EKL 60. un 301. panta piemērošanas jomā EK līgums piešķir Savienībai pilnvaras noteikt, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība. Uz šādu noteikšanu attiecas Savienības diskrecionārā vara. Tā izslēdz indivīdu tiesības apstrīdēt, ņemot vērā subsidiaritātes principu, kas ietverts EKL 5. panta otrajā daļā, Kopienas atbilstoši Savienības KĀDP kopējai nostājai vai kopīgajai rīcībai turpmāk veiktās rīcības likumību.

111 Turklāt, tā kā Pirmās instances tiesa ir atzinusi *Yusuf* spriedumā (158. un turpmākie punkti) un *Kadi* spriedumā (122. un turpmākie punkti), ka EKL 60. un 301. panta piemērošanas joma var tikt paplašināta, ar EKL 308. panta papildu juridisko pamatu, uz ekonomisko un finanšu sankciju noteikšanu indivīdiem cīņas pret starptautisko terorismu ietvaros, nenosakot vairs nekādu saikni ar trešām valstīm, tad noteikti jāsecina, ka indivīdi vairs nevar apstrīdēt šajā sakarā atbilstoši Savienības KĀDP kopējai nostājai vai kopīgajai rīcībai veikto Kopienu pasākumu likumību saistībā ar subsidiaritātes principu.

112 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka subsidiaritātes princips ir piemērojams tādos apstākļos kā šajā gadījumā, ir acīmredzams, ka Drošības padomes rezolūciju vienota īstenošana dalībvalstīs, kas vienlīdz jāveic visām ANO dalībvalstīm, var tikt labāk veikta Kopienas līmenī nekā valsts līmenī.

113 Visbeidzot, attiecībā uz iebildumiem, saskaņā ar kuriem Padome apdraud dalībvalstu izvēles brīvību, Padome pamatoti uzsvēra, ka Kopējā nostāja 2002/402 prasa vienotu piemērošanu dalībvalstīs, atbilstoši kurai ir vajadzīga Kopienas rīcība, lai īstenotu līdzekļu iesaldēšanu, ko noteikusi Drošības padome. Kā atzīmēja Apvienotā Karaliste — tā kā dalībvalstis ir pašas izvēlējušās pildīt pienākumus atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem ar Kopienas akta palīdzību, Padomei nevar pārmest to, ka tā apdraud to izvēles brīvību, rīkojoties atbilstoši to vēlmēm.

114 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

— Par otrā pamata otro un trešo daļu, kas saistītas ar samērīguma un cilvēktiesību neievērošanas principu pārkāpumu

115 Izņemot vienīgo īpašo tiesību aspektu, kas tiks izskatīts vēlāk šā sprieduma 156. punktā, Pirmās instances tiesa jau ir spriedusi *Yusuf* spriedumā (226.–346. punkts) un *Kadi* spriedumā (176.–291. punkts) par visiem tiesību aspektiem, ko atzīmē lietas dalībnieki šās prasības otrā pamata otrās un trešās daļas ietvaros.

116 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa ir tostarp atzinusi:

— no starptautisko tiesību viedokļa ANO dalībvalstu pienākumi atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem ir pārāki par jebkādu citu pienākumu, kas izriet no iekšējām tiesībām vai starptautiskajām līgumtiesībām, tostarp tām valstīm, kas ir arī Eiropas Padomes dalībvalstis — par to pienākumiem atbilstoši ECTK, un tām valstīm, kas ir arī Kopienas dalībvalstis — par to pienākumiem atbilstoši EK līgumam (*Yusuf* spriedums, 231. punkts, un *Kadi* spriedums, 181. punkts);

— atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 25. pantam šis pārākuma noteikums attiecas uz lēmumiem, kas ietverti Drošības padomes rezolūcijā (*Yusuf* spriedums, 234. punkts, un *Kadi* spriedums, 184. punkts);

— kaut arī Kopiena nav Apvienoto Nāciju Organizācijas locekle, ir jāuzskata, ka pienākumi, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem, Kopienai ir saistoši tādā pašā veidā kā tās dalībvalstīm atbilstoši Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam (*Yusuf* spriedums, 243. punkts, un *Kadi* spriedums, 193. punkts);

— pirmkārt, Kopiena nevar neievērot pienākumus, kas uzlikti tās dalībvalstīm saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem, ne arī kavēt to izpildi, un, otrkārt, tai atbilstoši tās dibināšanas līgumam, īstenojot savu kompetenci, ir jāpieņem jebkuras tiesību normas, kas vajadzīgas, lai ļautu tās dalībvalstīm izpildīt šos pienākumus (*Yusuf* spriedums, 254. punkts, un *Kadi* spriedums, 204. punkts);

— tā rezultātā ir jānoraida prasītāju argumenti, kas izvirzīti pret apstrīdēto regulu un pamatoti, pirmkārt, ar Kopienu tiesību sistēmas autonomiju salīdzinājumā ar

Apvienoto Nāciju Organizācijas noteikto kārtību un, otrkārt, ar vajadzību transponēt Drošības padomes rezolūcijas dalībvalstu iekšējās tiesībās atbilstoši šo tiesību konstitucionālajām tiesību normām un pamatprincipiem (*Yusuf* spriedums, 258. punkts, un *Kadi* spriedums, 208. punkts);

— apstrīdētā regula, kas pieņemta saskaņā ar Kopējo nostāju 2002/402, ir uzskatāma par to saistību izpildi Kopienas līmenī, kas uzliktas dalībvalstīm kā ANO loceklēm — īstenot, vajadzības gadījumā pieņemot Kopienas tiesību aktu, sankcijas pret Osamu bin Ladenu, *Al-Qaida* tīklu, kā arī pret *Taliban* un citām sabiedrotām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām, kas tika noteiktas un vēlāk apstiprinātas vairākās Drošības padomes rezolūcijās, kuras pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai (*Yusuf* spriedums, 264. punkts, un *Kadi* spriedums, 213. punkts);

— šajā situācijā Kopienas iestādes rīkojās atbilstoši ierobežotām pilnvarām bez jebkādas patstāvīgas rīcības brīvības (*Yusuf* spriedums, 265. punkts, un *Kadi* spriedums, 214. punkts);

— ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, apgalvojums, ka Pirmās instances tiesa ir kompetenta netieši kontrolēt Drošības padomes vai Sankciju komitejas lēmumu likumību atbilstoši to pamattiesību aizsardzības standartam, kuras ir atzītas Kopienas tiesību sistēmā, nav attaisnojams, nedz pamatojoties uz starptautiskajām, nedz arī uz Kopienu tiesībām (*Yusuf* spriedums, 272. punkts, un *Kadi* spriedums, 221. punkts);

— tādējādi attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas principā ir izslēgtas no Pirmās instances tiesas kontroles jomas, un tai nav tiesību — pat netieši — apstrīdēt šo

rezolūciju likumību no Kopienu tiesību viedokļa; tieši otrādi — Pirmās instances tiesai pēc iespējas jāinterpretē un jāpiemēro šīs tiesības atbilstoši dalībvalstu pienākumiem, kas izriet no Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem (*Yusuf* spriedums, 276. punkts, un *Kadi* spriedums, 225. punkts);

— Pirmās instances tiesa tomēr ir tiesīga netieši kontrolēt attiecīgo Drošības padomes rezolūciju likumību attiecībā uz *jus cogens*, ar ko saprot starptautisku sabiedrisko kārtību, kas ir saistoša visiem starptautisko tiesību subjektiem, ieskaitot ANO iestādes, un no kuras nav iespējams atkāpties (*Yusuf* spriedums, 277. punkts, un *Kadi* spriedums, 226. punkts);

— apstrīdētajā regulā ar paredzēto līdzekļu iesaldēšanu netiek pārkāptas nedz ieinteresēto personu pamattiesības uz pieeju īpašumam, nedz vispārīgo samērīguma principu, atbilstoši vispārīgajam cilvēka tiesību aizsardzības standartam, uz ko attiecas *jus cogens* (*Yusuf* spriedums, 288. un 289. punkts, un *Kadi* spriedums, 237. un 238. punkts);

— tā kā attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas neparedz ieinteresētajām personām tiesības tikt uzklausītām Sankciju komitejā pirms to iekļaušanas apstrīdētajā sarakstā un nekāda imperatīva norma, kas attiecas uz starptautisko publisko kārtību, neparedz, ka ir nepieciešama iepriekšēja ieinteresēto personu uzklausīšana šajā gadījumā esošajos apstākļos, ir jānoraida argumenti par to, ka esot pārkāptas šīs tiesības (*Yusuf* spriedums, 306., 307. un 321. punkts, un *Kadi* spriedums, 261. un 268. punkts);

— it īpaši tādos apstākļos, kad tiek apstrīdēts pagaidu aizsardzības pasākums, kas samazina prasītāju īpašuma pieejamību, ieinteresēto personu pamattiesību ievērošana nenozīmē, ka ir jāpaziņo pret tām ievāktie fakti un pierādījumi, jo

Drošības padome vai tās Sankciju komiteja uzskata, ka tas nav pieļaujams starptautiskās sabiedrības drošības apsvērumu dēļ (*Yusuf* spriedums, 320. punkts, un *Kadi* spriedums, 274. punkts);

— Kopienu iestādēm nebija arī jāuzklausa ieinteresētās personas pirms apstrīdētās regulas pieņemšanas (*Yusuf* spriedums, 329. punkts) vai saistībā ar tās pieņemšanu un īstenošanu (*Kadi* spriedums, 259. punkts);

— prasības atcelt apstrīdēto regulu ietvaros Pirmās instances tiesa pilnībā veic apstrīdētās regulas likumības kontroli attiecībā uz to, kā Kopienu iestādes ievēro kompetences noteikumus, kā arī ārējās likumības noteikumus un būtiskos procesuālos noteikumus, kas ir attiecināmi uz to rīcību; Pirmās instances tiesa tāpat kontrolē apstrīdētās regulas likumību attiecībā uz Drošības padomes rezolūcijām, kas šīm regulām ir jāīsteno, īpaši no procesuālās un materiālās atbilstības viedokļa, iekšējās saskaņas un regulas samērīguma ar rezolūcijām viedokļa; Pirmās instances tiesa arī veic apstrīdētās regulas likumības kontroli un netieši — attiecīgo Drošības padomes rezolūciju likumības kontroli saistībā ar augstākā juridiskā spēka starptautisko tiesību normām, kas ir *jus cogens*, it īpaši imperatīvajām normām, kas vērstas uz cilvēka tiesību vispārēju aizsardzību (*Yusuf* spriedums, 334., 335. un 337. punkts, un *Kadi* spriedums, 279., 280. un 282. punkts);

— turpretī Pirmās instances tiesai nav netieši jākontrolē pašu attiecīgo Drošības padomes rezolūciju saderība ar tādām pamattiesībām kā tās, ko aizsargā Kopienas tiesību sistēma; Pirmās instances tiesai vairs nav jāpārbauda, vai ir pieļauta kļūda to faktu un pierādījumu novērtējumā, ko Drošības padome izvirzījusi tās veikto pasākumu pamatojumam, izņemot iepriekšējā ievilkumā

noteiktos ietvarus, vai netieši jākontrolē šo pasākumu pamatotība un samērīgums (*Yusuf* spriedums, 338. un 339. punkts, un *Kadi* spriedums, 283. un 284. punkts);

— tādējādi ieinteresētajām personām nav nekādas efektīvas tiesiskās aizsardzības iespējas, jo Drošības padome neuzskata par lietderīgu izveidot neatkarīgu starptautisku tiesu, kas tiktu pilnvarota lemt — gan tiesiski, gan faktiski — par prasībām, kas celtas pret individuālajiem lēmumiem, ko pieņēmusi Sankciju komiteja (*Yusuf* spriedums, 340. punkts, un *Kadi* spriedums, 285. punkts);

— tādējādi iepriekšējā ievilkumā konstatētais prasītāju tiesiskās aizsardzības trūkums kā tāds nav pretrunā *jus cogens*, jo: a) tiesības vērsties tiesā nav absolūtas; b) šajā gadījumā ieinteresēto personu tiesību vērsties tiesā ierobežojums, kas izriet no jurisdikcijas imunitātes, kura principā dalībvalstu tiesību sistēmā piemīt Drošības padomes rezolūcijām, kas pieņemtas atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai, ir jāuzskata par neatņemamu šo tiesību sastāvdaļu; c) šāds ierobežojums ir attaisnojams gan ar to lēmumu būtību, kas Drošības padomei ir jāpieņem atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai, gan arī ar to likumīgo mērķi; un d) tā kā nav starptautiskas tiesas, kuras kompetencē ietilptu Drošības padomes aktu likumības kontrole, tādas organizācijas kā Sankciju komiteja izveidošana un iespēja, ko paredz tiesību akti, — vērsties šajā komitejā jebkurā brīdī, lai ar tādas procedūras palīdzību, kurā iesaistītas attiecīgās valdības, atkārtoti tiktu izvērtēts jebkurš individuāls gadījums, ir cits saprātīgs veids, kā pienācīgi aizsargāt ieinteresēto personu pamattiesības, kuras atzīst *jus cogens* (*Yusuf* spriedums, 341.–345. punkts, un *Kadi* spriedums, 286.–290. punkts);

— tā rezultātā ir jānoraida argumenti, kas izvirzīti pret apstrīdēto regulu un kas attiecas uz to, ka tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību esot pārkāptas (*Yusuf* spriedums, 346. punkts, un *Kadi* spriedums, 291. punkts).

117 Kā to tiesas sēdē atzina prasītājs, Pirmās instances tiesa, izskatot *Yusuf* un *Kadi* lietas, jau bija izsmeļoši atbildējusi uz tiesiskajiem argumentiem, kas ir ļoti līdzīgi tiem, kurus šajā gadījumā savos procesuālajos rakstos izvirzīja lietas dalībnieki saistībā ar otrā pamata otro un trešo daļu (attiecībā uz analogiem argumentiem, ko lietas dalībnieki izvirzīja lietā, kurā tika taisīts *Yusuf* spriedums, skat. 190.–225. punktu, un attiecībā uz analogiem argumentiem, ko lietas dalībnieki izvirzīja lietā, kurā tika taisīts *Kadi* spriedums, — 138.–175. punktu). Tā tas ir it īpaši saistībā ar prasītāja argumentiem par to, ka Drošības padomes rezolūcijas neesot dalībvalstīm saistošas (šā sprieduma 94. punkts), attiecīgās rezolūcijas neesot saderīgas ar starptautisko tiesību pamatnormām, kas saistītas ar cilvēktiesību aizsardzību (šā sprieduma 95. punkts), un par to, ka esot pārkāptas tādas pamattiesības, ko garantē ECTK (šā sprieduma 98. punkts), it īpaši no samērīguma viedokļa (šā sprieduma 97. punkts), un tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību (šā sprieduma 101. punkts).

118 Turklāt, atbildot uz argumentiem, ko prasītājs sīkāk izskaidrojis tiesas sēdē un kas attiecas, pirmkārt, uz to, ka izņēmumi un atkāpes no līdzekļu iesaldēšanas noteikuma, ko paredz Regula Nr. 561/2003, neesot efektīvas it īpaši attiecībā uz profesionālās darbības veikšanu (šā sprieduma 99. un 100. punkts), un, otrkārt, uz to, ka šajā gadījumā secinājumi, pie kuriem nonāca Pirmās instances tiesa *Yusuf* un *Kadi* spriedumos attiecībā uz to, ka konstatētais prasītāju tiesiskās aizsardzības trūkums ir saderīgs ar *jus cogens* (šā sprieduma 101. un 102. punkts), iespējams, neesot spēkā.

119 Pirmkārt, attiecībā uz to, ka izņēmumi un atkāpes no līdzekļu iesaldēšanas noteikuma neesot efektīvi, ir jāatgādina, ka apstrīdētās regulas 2.a pants, kas ietverts minētajā regulā ar Regulu Nr. 561/2003, kura pieņemta Drošības padomes Rezolūcijas 1452 (2002) rezultātā, citu atkāpju un izņēmumu starpā paredz, ka pēc ieinteresēto personu pieprasījuma un ja Sankciju komiteja neizvirza iebildumus, kompetentās valsts iestādes paziņo, ka līdzekļu un citu finanšu resursu iesaldēšana nav piemērojama tiem līdzekļiem un citiem ekonomiskajiem resursiem, kurus šī iestāde ir atzinusi par "vajadzīgiem pamatizdevumu segšanai, ieskaitot maksājumus par pārtikas produktiem, īri vai hipotēku, medikamentiem, ārstniecisko palīdzību,

nodokļu, apdrošināšanas prēmijas un komunālo pakalpojumu maksājumus" (skat. šā sprieduma 43. punktu). Vārda "ieskaitot" lietošana, kas pārņemts no Rezolūcijas 1452 (2002) noteikumiem, norāda uz to, ka ne šī rezolūcija, ne Regula Nr. 561/2003 neuzskaita ierobežoti vai izsmeļoši "pamatizdevumus", kam var nepiemērot līdzekļu iesaldēšanu. Tādējādi tādu izdevumu noteikšana, kas atbilst šai kvalifikācijai, ir lielā mērā atstāta to kompetento valsts iestāžu izvērtēšanai, kas ir atbildīgas par apstrīdētās regulas īstenošanu Sankciju komitejas pārraudzībā. Turklāt līdzekļi, kas ir vajadzīgi jebkādiem citiem "ārkārtas izdevumiem", var tomēr tikt atsaldēti, ja Sankciju komiteja to skaidri atļauj.

120 Netiek apstrīdēts, ka atbilstoši šīm tiesību normām Īrija 2003. gada augustā lūdza Sankciju komitejas piekrišanu, lai piešķirtu prasītājam sociālā nodrošinājuma pabalstu, kas viņam ļautu ar tā palīdzību samaksāt savas un ģimenes pamatvajadzības. 2003. gada decembrī Sankciju komiteja atļāva Īrijai palielināt prasītājam maksājamo pabalstu summu, ņemot vērā Īrijas valsts budžeta palielināšanos. Tādējādi tiek apstiprināts tas, ka, iesaldējot līdzekļus, pēc iespējas tika ņemtas vērā prasītāja pamatvajadzības un pamattiesības, un šā pasākuma mērķis vai sekas nav tādas, ka pret prasītāju izturas cietsirdīgi vai pazemojoši (šajā sakarā skat. *Yusuf* spriedumu, 291. un 312. punkts, un *Kadi* spriedumu, 240. un 265. punkts).

121 Attiecībā uz pārējo noteikti ir jāatzīst, ka prasītāja līdzekļu iesaldēšana, kas ir pakļauta tikai izņēmumiem un atkāpēm, ko paredz apstrīdētās regulas 2.a pants, ir īpaši radikāls pasākums pret viņu, kas var pat traucēt normālu sabiedrisku dzīvi un padarīt viņu pilnībā atkarīgu no sociālā pabalsta, ko piešķir Īrijas iestādes.

122 Tomēr ir jāatgādina, ka šis pasākums ir to sankciju aspekts, ko Sankciju komiteja nolēma piemērot Osamam bin Ladenam, *Al-Qaida* tīklam un *Taliban*, kā arī citām sabiedrotajām personām, grupām, uzņēmumiem un organizācijām, it īpaši lai novērstu tāda veida terora aktu atkārtošanos, kas veikti ASV 2001. gada 11. septembrī (*Yusuf* spriedums, 295. un 297. punkts, un *Kadi* spriedums, 244. un 246. punkts).

123 Taču jebkādu šāda veida sankciju pasākumu rezultātā pēc definīcijas tiek ietekmētas tiesības īpašumu un brīvība veikt uzņēmējdarbību, tādējādi radot kaitējumu personām, kas nekādi nav atbildīgas par situāciju, kuras rezultātā tika noteiktas sankcijas (Tiesas 1996. gada 30. jūlija spriedums lietā C-84/95 *Bosphorus*, *Recueil*, I-3953. lpp., 22. punkts). Tiesiskā regulējuma, kas paredz šīs sankcijas, mērķu svarīgums tomēr var attaisnot šādas negatīvas, pat būtiskas, sekas noteiktiem uzņēmējiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Bosphorus*, 23. punkts).

124 Spriedumā lietā *Bosphorus*, iepriekš minēts šā sprieduma 123. punktā, Tiesa nosprieda, ka tāda gaisakuģa konfiskācija, kas pieder personai, kura uzturas Dienvidslāvijas Federatīvajā Republikā, bet iznomāts "nevainīgam" labticīgam ārvalsts uzņēmējam, nav nesaderīga ar Kopienu tiesībās atzītajām pamattiesībām, ņemot vērā starptautiskās kopienas vispārējo interešu pamatmērķi — izbeigt karadarbību reģionā un cilvēktiesību un starptautisko humanitāro tiesību masveida pārkāpumus Bosnijas un Hercogovinas Republikā. 2005. gada 30. jūnija spriedumā lietā Nr. 45036/98 *Bosphorus*/Īrija (*Recueil des arrêts et décisions*, 2005-VI) Eiropas Cilvēktiesību tiesa uzskatīja, ka attiecīgā gaisakuģa konfiskācija netika veikta, pārkāpjot ECTK (167. punkts), ņemot vērā tostarp apstrīdētās iejaukšanās būtību un vispārējās intereses, kuru aizsardzībai tika veikta konfiskācija un noteikts sankciju režīms (166. punkts).

125 Vēl būtiskāku iemeslu dēļ šajā lietā ir jānospriež, ka līdzekļu, finanšu īpašumu un citu to ekonomisko resursu iesaldēšana, kas pieder personām, ko Drošības padome

identificējusi kā Osama bin Ladena, *Al-Qaida* tīkla un *Taliban* sabiedrotos, nav nesaderīga ar personas pamattiesībām, uz ko attiecas *jus cogens*, ņemot vērā starptautiskās sabiedrības vispārējo pamatinterešu mērķi — atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtiem cīnīties ar jebkādiem līdzekļiem pret draudiem starptautiskajam mieram un drošībai, ko rada terora akti (šajā sakarā skat. *Yusuf* spriedumu, 298. punkts, un *Kadi* spriedumu, 247. punkts).

126 Turklāt ir jāatzīmē, ka apstrīdētā regula un Drošības padomes rezolūcijas, ko šī regula īsteno, netraucē prasītājam dzīvot apmierinošu privāto, ģimenes un sabiedrisko dzīvi, ņemot vērā attiecīgos apstākļus. Tādējādi saskaņā ar interpretāciju, ko tiesas sēdē sniedza Padome un kas ir jāapstiprina, tādu iesaldēto ekonomisko resursu lietošanu tikai privātajām vajadzībām kā dzīvojamā māja vai automašīna *per se* šie akti neaizliedz. Tas pats attiecas *a fortiori* arī uz ikdienas patēriņa precēm.

127 Tāpat ir jāapstiprina arī pieņēmums, ko izvirzīja Padome tiesas sēdē, ka apstrīdētā regula un Drošības padomes rezolūcijas, ko šī regula īsteno, *per se* netraucē veikt profesionālu darbību vai nu kā algotu darbu, vai arī darbību pašnodarbinātās personas statusā — pretēji tam, ko prasītājs apgalvo —, bet galvenokārt ietekmē ienākumu saņemšanu no tādas darbības.

128 Pirmkārt, neviena šo aktu tiesību norma neatsaucas skaidri uz šādu darbību, to aizliedzot vai reglamentējot.

129 Otrkārt, attiecīgie akti nav paredzēti, lai ieinteresētajām personām traucētu šādu līdzekļu un ekonomisko resursu iegūšanu, tajos ir paredzēta tikai šo līdzekļu un ekonomisko resursu iesaldēšana, kā arī to nodošanas šo personu rīcībā vai izmantošanas to labā kavēšana, ja vien tas netiek darīts tikai privātajām vajadzībām, kā tas ir noteikts šā sprieduma 126. punktā. Tā rezultātā šie akti reglamentē nevis profesionālo darbību, kas veikta vai nu kā algots darbs, vai arī darbība pašnodarbinātās personas statusā, bet gan ienākumu no šādas darbības brīvu saņemšanu.

130 Treškārt, apstrīdētās regulas 2.a pants ļauj — ar nosacījumiem, kas noteikti šajā tiesību normā — nepiemērot minētās regulas 2. pantu jebkāda veida līdzekļiem un ekonomiskajiem resursiem, ieskaitot tos, kas vajadzīgi algota darba veikšanai vai darbībai pašnodarbinātās personas statusā, un līdzekļiem, kas saņemti vai kas jāsaņem šādas darbības ietvaros. Kaut arī 2.a pants ir tiesību norma, kas nosaka atkāpi no 2. panta, tā nav interpretējama šauri, ņemot vērā humanitārās kārtības mērķi, ko ar to acīmredzot cenšas sasniegt.

131 Tādējādi šajā gadījumā gan attiecībā uz taksometra vadītāja licences piešķiršanai prasītājam un transportlīdzekļa nomai — kā "ekonomiskajiem resursiem", gan ienākumiem no profesionālās darbības taksometra vadītāja amatā — kā "līdzekļiem" pēc būtības var tikt pieļauta atkāpe no pienākuma iesaldēt prasītāja līdzekļus un ekonomiskos resursus — vajadzības gadījumā ar tiem nosacījumiem un tajās robežās, ko nosaka kāda no dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kas uzskaitītas apstrīdētās regulas II pielikumā, vai Sankciju komiteja.

132 Tomēr, kā to atzīmēja Padome tiesas sēdē, šīm valsts iestādēm, kuras var labāk ņemt vērā katra attiecīgā gadījuma īpašos apstākļus, ir vispirms jānosaka, ka šāda atkāpe

var tikt pieļauta, un tad jārūpējas par tās kontroli un ieviešanu attiecībā uz prasītāja līdzekļu iesaldēšanu. Tādējādi šajā gadījumā minētajām iestādēm būtu jāveic kontrole, lai pārliecinātos, ka ienākumi no profesionālās darbības, ko prasītājs gūst, veicot taksometra šofera darbību, nepārsniedz apmēru, kas tiek uzskatīts par vajadzīgu pamatizdevumu segšanai. Turpretī iespējamais atteikums piešķirt taksometra vadītāja licenci prasītājam, par ko minētās iestādes pieņēma lēmumu, neņemot vērā viņa pamatvajadzības vai ārkārtas vajadzības un neapspriežoties ar Sankciju komiteju, izrietētu no apstrīdētās regulas *a priori* nepareizas interpretācijas vai piemērošanas.

133 Šādos apstākļos nevar apstrīdēt Pirmās instances tiesas vērtējumu *Yusuf* un *Kadi* spriedumos, ņemot vērā argumentus, ko prasītājs sīkāk izskaidroja tiesas sēdē un kas attiecas uz to, ka izņēmumi un atkāpes no pienākuma iesaldēt līdzekļus, ko paredz Regula Nr. 561/2003, esot neefektīvi.

134 Otrkārt, attiecībā uz to, ka šajā gadījumā secinājumi par ieinteresēto personu tiesiskās aizsardzības trūkuma saderību ar *jus cogens*, pie kuriem nonākusi Pirmās instances tiesa *Yusuf* un *Kadi* spriedumos, neesot spēkā, prasītājs uzskata, ka, pirmkārt, līdzekļu iesaldēšanai ir konfiskācijas raksturs un ka, otrkārt, līdzekļu iesaldēšanas individuālo pasākumu, ko noteikusi Drošības padome un kas īstenoti ar apstrīdēto regulu, atkārtotas izvērtēšanas mehānisms neesot efektīvs.

135 Pirmkārt, attiecībā uz to, ka prasītāja līdzekļu iesaldēšanai ir konfiskācijas raksturs, ir jāatgādina, ka Pirmās instances tiesa ir nospriedusi *Yusuf* spriedumā (299. punkts) un *Kadi* spriedumā (248. punkts), ka līdzekļu iesaldēšana ir aizsardzības līdzeklis, kas atšķirībā no konfiskācijas neattiecas uz ieinteresēto personu tiesību uz pieeju to īpašumā esošajiem finanšu aktīviem pašu būtību, bet tikai uz to izmantošanu. Savā

vērtējumā par šāda pasākuma saderību ar *jus cogens*, ja tas netiek pakļauts tiesas kontrolei, Pirmās instances tiesa atzīst, ka ļoti svarīgs ir apstāklis, ka atšķirībā no neierobežotu vai nenoteiktu laiku piemērojamu pasākumu paredzēšanas rezolūcijas, ko vienu pēc otras pieņēma Drošības padome, tomēr ir paredzējušas atkārtotas izvērtēšanas mehānismu, paturot iespēju atstāt spēkā šos pasākumus pēc tam, kad ir pagājuši no 12 līdz 18 mēnešiem (*Yusuf* spriedums, 344. punkts, un *Kadi* spriedums, 289. punkts).

136 Tomēr prasītājs nav izvirzījis nekādus pierādījumus vai argumentus, kas varētu apstrīdēt šā vērtējuma pamatotību tieši šajā konkrētajā gadījumā. Tieši otrādi — minētais vērtējums pa to laiku ticis apstiprināts ar to, ka, tāpat kā četras iepriekšējās rezolūcijas (skat. šā sprieduma 18., 30., 40. un 46. punktu), Rezolūcija 1617 (2005), pieņemta 2005. gada 29. jūlijā, tas ir, maksimālā 18 mēnešu perioda laikā, ko paredz iepriekšējā Rezolūcija 1526 (2004), ir no jauna paredzējusi atkārtotas izvērtēšanas mehānismu "pēc 17 mēnešiem vai ātrāk" (skat. šā sprieduma 48. punktu).

137 Otrkārt, attiecībā uz to, ka Drošības padomes noteikto un ar apstrīdēto regulu īstenoto līdzekļu iesaldēšanas individuālo pasākumu atkārtotas izvērtēšanas mehānisms neesot efektīvs, ir jāatgādina papildus šā sprieduma 116. punktā konstatētajam, ka *Yusuf* spriedumā (309. un turpmākie punkti) un *Kadi* spriedumā (262. un turpmākie punkti) Pirmās instances tiesa atzīmēja, ka ieinteresētās personas varēja vērsties Sankciju komitejā ar savas valsts iestāžu starpniecību, lai vai nu tiktu svītrotas no to personu saraksta, pret kurām ir piemērojamas sankcijas, vai arī panāktu izņēmumu no līdzekļu iesaldēšanas noteikuma.

138 Pamatojoties uz pasākumiem, kas paredzēti Rezolūcijas 1267 (1999) 4. punkta b) apakšpunktā, Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunktā un Rezolūcijas 1390 (2002) 1. un 2. punktā un no jauna ietverti Rezolūcijas 1526 (2004) 1. punktā un Rezolūcijas 1617 (2005) 1. punktā, Sankciju komitejai ir faktiski regulāri

jāpapildina to personu un organizāciju saraksts, kuru līdzekļi ir iesaldējami atbilstoši minētajām Drošības padomes rezolūcijām.

139 It īpaši attiecībā uz pieteikumu individuālā gadījuma atkārtotai izvērtēšanai, lai ieinteresētā persona tiktu svītrota no to personu saraksta, pret kurām ir paredzētas sankcijas, "[Sankciju komitejas] darbības vadlīnijas" (turpmāk tekstā — "vadlīnijas"), kas pieņemtas 2002. gada 7. novembrī un grozītas 2003. gada 10. aprīlī, un pārskatītas (bez būtiskiem grozījumiem) 2005. gada 21. decembrī, to 8. nodaļā ar nosaukumu "Svītrošana no saraksta" paredz:

"a) Neskarot spēkā esošās procedūras, persona, grupa, uzņēmums vai organizācija, kas iekļauta [Sankciju komitejas] konsolidētajā sarakstā, var tās valsts valdībai, kurā atrodas viņa dzīvesvieta un/vai kuras pilsonis viņš ir, iesniegt pieteikumu viņa gadījuma atkārtotai izvērtēšanai. To darot, pieteikuma iesniedzējam ir jāpamato pieteikums svītrošanai no saraksta, jāiesniedz jebkāda atbilstoša informācija un jālūdz valdības atbalsts.

b) Valdībai, kurai ir adresēts šāds pieteikums ("adresāta valdība"), ir jāizvērtē visa atbilstošā informācija, tad jāpanāk abpusējs kontakts ar valdību, kas piedāvājusi to ietvert sarakstā ["valdība, kas sākotnēji piedāvājusi ietvert personu sarakstā"], lai lūgtu papildu informāciju un apspriestos par pieteikumu svītrošanai no saraksta.

c) Valdība, kas piedāvājusi ietvert personu sarakstā, var arī lūgt papildu informāciju no valsts, kurā atrodas pieteikuma iesniedzēja dzīvesvieta vai arī kuras pilsonis viņš ir. Adresāta valdība un valdība, kas piedāvājusi ietvert personu sarakstā, var atbilstoši to vajadzībām apspriesties ar [Sankciju komitejas] priekšsēdētāju šo divpusējo apspriežu laikā.

d) Ja, izvērtējot papildu informāciju, adresāta valdība vēlas apmierināt pieteikumu svītrošanai no saraksta, tai ir jācenšas pārliecināt valdību, kas piedāvājusi ietvert personu sarakstā, kopā vai atsevišķi iesniegt [Sankciju komitejai] pieteikumu svītrošanai no saraksta. Adresāta valdība bez valdības, kas piedāvājusi ietvert sarakstā, pieteikuma var iesniegt [Sankciju komitejai] pieteikumu svītrošanai no saraksta saskaņā ar procedūru, kur apstiprināšana notiek tad, ja netiek saņemti iebildumi.

e) [Sankciju komiteja] pieņem vienprātīgu lēmumu. Ja noteiktā jautājumā komiteja nevar pieņemt vienprātīgu lēmumu, priekšsēdētājs organizē papildu apspriedes, kas var palīdzēt panākt vienošanos. Ja pēc šīm apspriedēm vienprātīgs lēmums tomēr netiek pieņemts, jautājums var tikt iesniegts Drošības padomē. Ņemot vērā informācijas specifisko raksturu, priekšsēdētājs var veicināt ieinteresēto dalībvalstu divpusējos sakarus, lai noskaidrotu jautājumu, pirms tiek pieņemts lēmums."

140 Pirmās instances tiesa jau iepriekš ir atzinusi, ka, pieņemot šās vadlīnijas, Drošības padome ir centusies pēc iespējas ņemt vērā Sankciju komitejas sarakstā ietverto personu pamattiesības un tostarp tiesības uz aizstāvību (*Yusuf* spriedums, 312. punkts, un *Kadi* spriedums, 265. punkts). Turklāt tas, cik svarīga ir šo tiesību ievērošana Drošības padomei, skaidri izriet no tās Rezolūcijas 1526 (2004). Saskaņā ar šās rezolūcijas 18. punktu Drošības padome "lielā mērā iedrošina visas valstis pēc iespējas informēt personas un organizācijas, kas ietvertas [Sankciju komitejas] sarakstā, par pasākumiem, kas ir veikti [pret tām], par [Sankciju komitejas] vadlīnijām un Rezolūciju 1452 (2002)".

141 Lai gan ir taisnība, ka iepriekš aprakstītā procedūra tieši nepiešķir ieinteresētajām personām tiesības tikt pašām uzklausītām minētajā komitejā, kas ir vienīgā iestāde, kura ir pilnvarota pēc valsts lūguma pieņemt lēmumu par attiecīgā gadījuma atkārtotu izvērtēšanu, tā, ka tie ir galvenokārt atkarīgi no diplomātiskās aizsardzības,

ko valstis piešķir to pilsoņiem, šādu tiesību tikt uzklausītam ierobežojumu nevar uzskatīt par nepieņemamu, ņemot vērā imperatīvās normas, kas attiecas uz starptautiski tiesību sistēmu. Tieši otrādi — attiecībā uz to lēmumu apstrīdēšanas pamatojumu, kuros uzlikts pienākums iesaldēt to personu un organizāciju līdzekļus, kas tiek turētas aizdomās par līdzdalību starptautiskā terorisma finansēšanā, un kurus atbilstoši Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļai ir pieņēmusi Drošības padome ar Sankciju komitejas starpniecību, pamatojoties uz informāciju, ko iesniegušas valstis un reģionālās organizācijas, ir normāli, ka attiecīgo personu tiesības tikt uzklausītām tiek nodrošinātas administratīvajā procesā vairākos līmeņos, kur valsts iestādēm, kas paredzētas apstrīdētās regulas II pielikumā, ir būtiska loma (*Yusuf* spriedums, 314. un 315. punkts, un *Kadi* spriedums, 267. un 268. punkts; pēc analoģijas skat. arī Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2000. gada 2. augusta rīkojumu lietā T-189/00 R "Invest" *Import und Export* un *Invest commerce*/Komisija, *Recueil*, II-2993. lpp.).

142 Kaut arī Sankciju komiteja pieņem vienprātīgus lēmumus, pieteikuma svītrot no saraksta procedūras efektivitāte ir garantija, ko sniedz, pirmkārt, dažādi formāli apspriežu mehānismi, kas paredzēti vienprātības panākšanai un ko paredz vadlīniju 8. nodaļas b) un e) apakšpunkts, un, otrkārt, pienākums, kas uzlikts visām ANO dalībvalstīm, ieskaitot komitejas dalībnieces, — rīkoties labā ticībā šās procedūras ietvaros atbilstoši vispārīgajam starptautisko tiesību principam, saskaņā ar kuru jebkurš līgums, kas ir spēkā, ir saistošs dalībvalstīm un tām tas ir jāizpilda labā ticībā (*pacta sunt servanda*), un kurš ir ietverts Vīnes Konvencijas par starptautisko līgumu tiesībām, kas tika pieņemta Vīnē 1969. gada 23. maijā, 26. pantā. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka atbilstoši attiecīgajām Drošības padomes rezolūcijām vadlīnijas ir saistošas visām ANO dalībvalstīm sakarā ar to starptautiskajiem juridiskajiem pienākumiem. It īpaši no Rezolūcijas 1267 (1999) 9. punkta, Rezolūcijas 1333 (2000) 19. punkta un Rezolūcijas 1390 (2002) 7. punkta izriet, ka visām valstīm ir pilnībā jāsadarbojas ar Sankciju komiteju, tai pildot savus uzdevumus, tostarp nosūtot tai informāciju, kas var būt vajadzīga atbilstoši minētajām rezolūcijām.

143 It īpaši attiecībā uz adresāta valdību, kas ir tā, kurai tika adresēts pieteikums svītrošanai no saraksta un kas tādējādi parasti ir prasītāja dzīvesvietas vai pilsonības valsts, šās svītrošanas no saraksta procedūras efektivitāti turklāt garantē pienākums, kas tai uzlikts atbilstoši vadlīniju 8. nodaļas b) apakšpunktam, — izvērtēt jebkādu atbilstošu informāciju, ko iesniedz attiecīgā persona, un tad divpusēji sazināties ar valdību, kas piedāvājusi ietvert personu sarakstā.

144 Šajā sakarā ir jāpiebilst, ka Kopienas dalībvalstīm rodas īpaši pienākumi, ja tām tiek iesniegts pieteikums svītrošanai no saraksta.

145 Tā kā Sankciju komiteja ar šīm vadlīnijām interpretē attiecīgās Drošības padomes rezolūcijas tā, ka tās piešķir attiecīgajām personām tiesības iesniegt tās valsts valdībai, kurā ir to dzīvesvieta vai kuras pilsoņi tie ir, lūgumu atkārtoti izskatīt viņu gadījumu, lai panāktu to svītrošanu no apstrīdētā saraksta (skat. šā sprieduma 138. un 139. punktu), apstrīdētā regula, ar kuru minētās rezolūcijas īsteno Kopienā, ir jāinterpretē un jāpiemēro tādā pat veidā (šajā sakarā skat. *Yusuf* spriedumu, 276. punkts, un *Kadi* spriedumu, 225. punkts). Līdz ar to šīs tiesības ir jākvalificē kā tādas, ko garantē ne tikai minētās vadlīnijas, bet arī Kopienu tiesību sistēma.

146 No tā izriet, ka gan šāda pieteikuma izvērtēšanas ietvaros, gan kontekstā ar apspriedēm starp valstīm un citu rīcību, kas var rasties atbilstoši vadlīniju 8. nodaļai, dalībvalstīm atbilstoši LES 6. pantam ir jāievēro attiecīgo personu pamattiesības, ko garantē ECTK un kas izriet no dalībvalstu kopējām konstitucionālajām tradīcijām, kā Kopienu tiesību vispārīgos principus, ja nešķiet, ka šo pamattiesību ievērošana varētu radīt šķērsli Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos noteikto pienākumu efektīvai izpildei (skat. *a contrario Yusuf* spriedumu, 240. punkts, un *Kadi* spriedumu, 190. punkts).

147 Tādējādi dalībvalstīm pēc iespējas ir jārūpējas, lai attiecīgās personas varētu izteikt savu viedokli kompetento valsts iestāžu priekšā sakarā ar pieteikumu par viņu gadījuma atkārtotu izskatīšanu. Turklāt izvērtēšanas brīvība, kas ir jāatzīst esam šīm iestādēm, šajā kontekstā ir jāizmanto tādā veidā, lai pienācīgi ņemtu vērā grūtības, kas var rasties attiecīgajām personām, — saņemt efektīvu tiesību aizsardzību, ņemot vērā pret to veikto pasākumu specifisko kontekstu un būtību.

148 Tādējādi dalībvalstis nevar atteikt uzsākt atkārtotas izvērtēšanas procedūru, ko paredz vadlīnijas, tikai tāpēc, ka attiecīgās personas nevar iesniegt precīzu un atbilstošu informāciju sava pieteikuma pamatojumam, tā kā tās nav varējušas zināt precīzu pamatojumu — tā konfidenciālā rakstura dēļ — tam, kādēļ tās ir iekļautas apstrīdētajā sarakstā, vai pierādījumus, uz ko šis pamatojums ir balstīts.

149 Tāpat, ņemot vērā šā sprieduma 141. punktā atgādināto faktu, ka indivīdiem nav tiesību tikt personīgi uzklausītiem Sankciju komitejā, tā, ka tie ir atkarīgi galvenokārt no diplomātiskās aizsardzības, ko valstis piešķir to pilsoņiem, dalībvalstīm ir jārūpējas par to, lai ieinteresēto personu gadījums nekavējoties tiktu korekti un objektīvi iesniegts minētajai komitejai tā atkārtotai izskatīšanai, ja tas ir objektīvi attaisnojams, ņemot vērā atbilstošo iesniegto informāciju.

150 Ir jāpiebilst — kā to atzīmējusi Pirmās instances tiesa pēc Apvienotās Karalistes apgalvotā *Yusuf* spriedumā (317. punkts) un *Kadi* spriedumā (270. punkts), ka ieinteresētajām personām ir iespēja celt prasību tiesā, pamatojoties uz adresāta valdības valsts tiesībām, pat tieši uz apstrīdēto regulu, kā arī uz atbilstošajām Drošības padomes rezolūcijām, kuras apstrīdētā regula īsteno, — pret kompetentās valsts iestādes iespējamo nelikumīgo atteikumu iesniegt Sankciju komitejā viņu gadījumu atkārtotai izvērtēšanai un vispār pret jebkādu ieinteresēto personu tiesību iesniegt pieteikumu par to gadījuma atkārtotu izskatīšanu pārkāpumu no minētās

iestādes puses. Tiesas sēdē šajā lietā Padome atsaucās uz dalībvalsts tiesas lēmumu, ar kuru minētajai dalībvalstij tika noteikts steidzamā kārtībā lūgt Sankciju komiteju svītrot divu personu vārdus no apstrīdētā saraksta, uzliekot par katru nokavēto dienu maksājamo naudas sodu (*Tribunal de première instance de Bruxelles* [Briseles Pirmās instances tiesa] (ceturtās palātas) 2005. gada 11. februāra spriedums lietā *Nabil Sayadi* un *Patricia Vinck* pret Beļģiju).

151 Šajā sakarā tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru (skat. Tiesas 2005. gada 8. novembra spriedumu lietā C-443/03 *Leffler*, Krājums, I-9611. lpp., 49. un 50. punkts, un minēto judikatūru) — ja nav Kopienu tiesību normu, ir jāizmanto katras dalībvalsts iekšējā tiesību sistēma, lai noteiktu procesuālos noteikumus par vēršanos tiesā, kas ir paredzēti tādu indivīdu tiesību aizsardzībai, kuras izriet no Kopienu tiesību tiešās iedarbības. Tiesa precizē, ka šie noteikumi nevar būt mazāk labvēlīgi nekā tie, kas regulē tiesības, kuras rodas no iekšējās tiesību sistēmas (līdzvērtības princips), un ka tie nevar padarīt par praktiski neiespējamu vai pārmērīgi sarežģītu Kopienu tiesību sistēmas piešķirto tiesību īstenošanu (efektivitātes princips). Turklāt efektivitātes princips liek valsts tiesai piemērot procesuālos noteikumus, ko paredz tās iekšējā tiesību sistēma, tikai tad, ja tie neapdraud attiecīgā Kopienas akta jēgu un mērķi.

152 No tā izriet, ka tādas prasības ietvaros, kur apgalvots, ka kompetentās valsts iestādes ir pārkāpušas ieinteresēto personu tiesības iesniegt pieteikumu par viņu gadījuma atkārtotu izvērtēšanu, lai viņu vārds tiktu svītrots no apstrīdētā saraksta, valsts tiesai principā ir jāpiemēro savas valsts tiesības, rūpējoties par to, lai tiktu nodrošināta Kopienu tiesību pilnīga efektivitāte, kā rezultātā vajadzības gadījumā var nepiemērot valsts noteikumu, kas tam rada šķēršli (skat. spriedumu lietā *Leffler*, iepriekš minēts šā sprieduma 151. punktā, 51. punkts un minētā judikatūra), tādu noteikumu, kas izslēdz tiesas kontroli pār valsts iestāžu atteikumu rīkoties, lai saviem pilsoņiem nodrošinātu diplomātisko aizsardzību.

153 Šajā gadījumā prasītājs apgalvoja tiesas sēdē, ka Īrijas iestādes 2005. gada 10. oktobra vēstulē informēja, ka šīs iestādes joprojām izskata viņa pieteikumu par svītrošanu no apstrīdētā saraksta, kas iesniegts 2004. gada 5. februārī. Tā kā prasītājs cenšas apstrīdēt to, ka Īrijas iestādes nesadarbojās lojāli attiecībā uz viņu, viņam vajadzības gadījumā ir tiesības izmantot iespēju, kas apskatīta iepriekš, vērsties tiesā, pamatojoties uz valsts tiesībām.

154 Katrā ziņā šāds sadarbības trūkums, ja pieņem, ka tas ir pierādīts, nekādi nenozīmē, ka svītrošanas no saraksta procedūra, ko paredz vadlīnijas, kā tāda ir neefektīva (pēc analoģijas skat. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 15. maija rīkojumu lietā T-47/03 R *Sison*/Padome, *Recueil*, II-2047. lpp., 39. punkts un minētā judikatūra).

155 Šādos apstākļos nevar apstrīdēt Pirmās instances tiesas vērtējumu *Yusuf* un *Kadi* spriedumos par argumentiem, kurus prasītājs sīkāk paskaidroja tiesas sēdē un kuri attiecas uz to, ka konstatētais ieinteresēto personu tiesiskās aizsardzības trūkums neesot saderīgs ar *jus cogens*.

156 Visbeidzot, attiecībā uz to, ka *Yusuf* un *Kadi* spriedumi neatbildot uz prasītāja argumentu, saskaņā ar kuru ANO dalībvalstīm nav jāpiemēro tādi pasākumi, kurus Drošības padome tās "aicina" veikt, Apvienotā Karaliste iebilst, apgalvojot, ka Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 39. pantā ir noteikta atšķirība starp "rekomendācijām", kam nav saistoša rakstura, un "lēmumiem", kuriem ir saistošs raksturs. Šajā gadījumā sankcijas, ko paredz Rezolūcijas 1333 (2000) 8. punkta c) apakšpunkts, tika noteiktas ar "lēmumu". Tāpat Rezolūcijas 1390 (2002) 1. punktā Drošības padome "nolēma" atstāt spēkā pasākumus, ko "nosaka" minētā tiesību norma. Tādējādi arī šis arguments ir jānoraida.

157 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata otrā un trešā daļa ir jānoraida. Tāpēc šis pamats ir jānoraida kopumā.

Par trešo pamatu, kas saistīts ar būtiska procesuālā noteikuma pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

158 Prasītājs apgalvo, ka Padome ir būtiski pārkāpusi būtisku procesuālu noteikumu, neizskaidrojot pienācīgi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatījusi, ka šajā gadījumā ir jāpieņem Kopienas tiesiskais regulējums, nevis valsts tiesiskais regulējums. Šajā sakarā apstrīdētās regulas preambulas 4. apsvērumā norādītais iemesls, proti, mērķis "novērst tostarp konkurences traucēšanu", faktiski nav pamatots.

159 Padome un Apvienotā Karaliste uzskata, ka šis pamats sakrīt ar to, kas saistīts ar subsidiaritātes principa pārkāpumu, un atsaucas uz saviem apsvērumiem atbildē uz šo pamatu. Tā kā prasītājs apgalvo, ka apstrīdētajā regulā nav norādīti iemesli, kuru dēļ Kopienas rīcība tika uzskatīta par piemērotu un vajadzīgu, Apvienotā Karaliste apstrīd, ka tā tas ir, ņemot vērā minētās regulas preambulas apsvērumus. Tā kā prasītājs it īpaši atsaucas uz pamatojuma nepilnību saistībā ar noteikto mērķi — novērst iespējamo konkurences traucēšanu, Padome apgalvo, ka apstrīdētās regulas pamatojums ir jāizvērtē vispārīgi un nevis tikai, izolējot vienu teikumu preambulas apsvērumu lapā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

160 Ar šo pamatu prasītājs apgalvo, ka pamatojums ir nepilnīgs divos aspektos.

161 Pirmkārt, viņš izvirza iebildumus par to, ka Padome neesot pienācīgi izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka šajā gadījumā ir jāpieņem Kopienas tiesiskais regulējums, nevis valsts tiesiskais regulējums.

162 Šie iebildumi nav pamatoti, jo apstrīdētās regulas norādes atsaucas, pirmkārt, uz EKL 60., 301. un 308. pantu un, otrkārt, uz Kopējo nostāju 2002/402. Kaut arī Pirmās instances tiesa ir konstatējusi *Yusuf* spriedumā (138. punkts) un *Kadi* spriedumā (102. punkts), ka apstrīdētās regulas preambula ir īpaši lakoniska attiecībā uz šo jautājumu, šāds pamatojums tomēr ir pietiekams. Attiecībā uz iemesliem, kuru dēļ šajā kopējā nostājā tā uzskatījusi, ka ir vajadzīga Kopienas rīcība, jāatzīmē, ka tie ir Savienības, nevis Kopienas iemesli. Tādējādi tiem nav jābūt izklāstītiem pašā Kopienas aktā.

163 Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka pamatojums, kas ietverts apstrīdētās regulas preambulas 4. apsvērumā, proti, mērķis "novērst konkurences traucēšanu" faktiski nav pamatots.

164 Pirmās instances tiesa ir atzinusi *Yusuf* spriedumā (141. un 150. punkts) un *Kadi* spriedumā (105. un 114. punkts), ka nav pārliecinoša apstiprinājuma tam, ka pastāv konkurences traucēšanas risks, ko atbilstoši apstrīdētās regulas preambulai ir paredzēts novērst, un ka šādos apstākļos attiecīgie pasākumi šajā gadījumā nevarēja tikt atļauti ar to mērķi, kas paredzēts EKL 3. panta 1. punkta c) un g) apakšpunktā.

165 Tomēr, kā to pamatoti atzīmēja Padome, regulas pamatojums ir jāizskata vispārīgi. Saskaņā ar judikatūru pat tad, ja vienā no apstrīdētā akta preambulas apsvērumiem fakti ir atspoguļoti kļūdaini, šās procesuālās nepilnības dēļ nevar tikt atcelts viss akts, ja citos preambulas apsvērumos ir pietiekams pamatojums (Tiesas 1987. gada 20. oktobra spriedums lietā 119/86 Spānija/Padome un Komisija, *Recueil*, 4121. lpp., 51. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 21. janvāra spriedums apvienotajās lietās T-129/95, T-2/96 un T-97/96 *Neue Maxhütte Stahlwerke* un *Lech-Stahlwerke*/ Komisija, *Recueil*, II-17. lpp., 160. punkts). Tāds ir arī šis gadījums.

166 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka EKL 253. pantā prasītajā pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jāatspoguļo Kopienas iestādes argumentācija tā, lai ļautu ieinteresētajām personām zināt attaisnojumu veiktajiem pasākumiem un Kopienu tiesai — veikt savu kontroli. Turklāt pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana ir jāvērtē ne tikai no attiecīgā akta teksta viedokļa, bet arī no tā konteksta, kā arī no attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopuma viedokļa. Ja tiek pieņemts vispārējas piemērošanas akts, kā šajā gadījumā, pamatojumā var aprobežoties, pirmkārt, ar kopēju norādi uz situāciju, kuras rezultātā tika pieņemts šis akts, un, otrkārt, ar norādi uz vispārējiem mērķiem, ko ar to paredzēts sasniegt (skat. Tiesas 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-344/04 *International Air Transport Association* u.c., Krājums, I-403. lpp., 66. un 67. punkts un minētā judikatūra).

167 Šajā gadījumā apstrīdētās regulas preambulas norādes un īpaši preambulas 1.–7. apsvērums pilnībā izpilda šīs prasības, kā tas izriet no *Yusuf* sprieduma (158. un turpmākie punkti) un *Kadi* sprieduma (122. un turpmākie punkti).

168 Turklāt, ciktāl apstrīdētās regulas I pielikumā ir konkrēti norādīts prasītājs, pret kuru ir veicami individuāli līdzekļu iesaldēšanas pasākumi, pietiekamu pamatojumu sniedz tās 2. pantā ietvertā atsauce uz atbilstošo Sankciju komitejas norādi.

169 No iepriekš minētā izriet, ka trešais pamats ir jānoraida.

170 Tā kā neviens no prasītāja savas prasības pamatojumam izvirzītajiem pamatiem nav pamatots, šī prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

171 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.

172 Tomēr atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis un iestādes, kas iestājas lietā, sedz savus izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) prasītājs sedz savus un atlīdzina Padomes tiesāšanās izdevumus;

3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste un Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Pirrung Forwood Papasavvas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 12. jūlijā.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

J. Pirrung

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas ..... II - 2150

Prāvas priekšvēsture ..... II - 2154

Process ..... II - 2168

Lietas dalībnieku prasījumi ..... II - 2170

Fakti ..... II - 2171

Juridiskais pamatojums ..... II - 2171

1. Par pieņemamību ..... II - 2171

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2171

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2172

2. Par lietas būtību ..... II - 2177

Par pirmo pamatu, kas ir saistīts ar kompetences neesamību un pilnvaru nepareizu izmantošanu ..... II - 2177

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2177

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2178

Par otro pamatu, kas ir saistīts ar subsidiaritātes, samērīguma un cilvēktiesību ievērošanas pamatprincipu pārkāpumu ..... II - 2179

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2179

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2182

— Par otrā pamata pirmo daļu, kas saistīta ar subsidiaritātes principa pārkāpumu ..... II - 2183

— Par otrā pamata otro un trešo daļu, kas saistītas ar samērīguma un cilvēktiesību neievērošanas principu pārkāpumu ..... II - 2185

Par trešo pamatu, kas saistīts ar būtiska procesuālā noteikuma pārkāpumu ... II - 2205

Lietas dalībnieku argumenti ..... II - 2205

Pirmās instances tiesas vērtējums ..... II - 2206

Par tiesāšanās izdevumiem ..... II - 2208